

újváros

XXX. ÉVFOLYAM • MÁRCIUS - ÁPRILIS • ÁRA: 700 FT

2018
2. szám

www.ujvaros.eu

EGYÜTTMŰKÖDÉS ÉS ÉPÍTKEZÉS

A valódi párbeszéd nem az egyéni érdekek hangoztatása, hanem a közösség javát kereső találkozás.

Tartalom

8

FÓKUSZ

4 nézőpont

A falon túl
Antal Gergely

Népvándorlás és éghajlat
Körmendy Imre

Hol a boldogság mostanában?
Szalamin Edit

6 körbejáró

A párbeszéd időszerűsége
Chiara Lubich

Közös nevező
Margarita Gomez és Juan Badia

A tudatos hallgatás művészete
Hományi Veronika

12 évforduló

Igen a végsőig
Interjú Giulia Folonarival Oreste Paliotti és Michele Zanzucchi

12

AKTUÁLIS

14 szemszög

Golgota a világ tetején
Antal Gergely
Fotó: Pápay Patrik

15 színfolt

Hidak a tudományban
Kovács Bertalan

18 párbeszéd

Hogyan válasszunk?
Szászi Barnabás
Sziács László

20 fénykép

Fegyvertelen nemzedék
Csíkné Sisák Zita
Fotó: Lorie Shaull, flickr

22 hírmozaik

Éljen az anyanyelv!
Antal Gergely
E-tanoda, Skype-on ide-oda
Feltserné Bernáth Mária

Egy karizma társadalmi arca
Tóth Judit

15

LELKISÉG

24 alapkö

Ahogy Ő szeretett
Chiara Lubich

25 élőforrás

Az egyetemek küldetése
Ferenc pápa

26 életige

Március – Meredek, kockázatos, örömteli
Letizia Magri

27 igenlét

Váratlan szabadnapok
Isten beszólt

28 életige

Április - Egyedül
Ő tud életet adni
Letizia Magri

29 igenlét

Az Úr jobb kezének lenni
Néha csak egy igen kell

30

MINDENNAPOK

30 gyöngyszem

Válaszúton: hivatás vagy család?
Antal István

32 tettekész

Hivatása önkéntes
Móriczné Pribenszky Csilla

34 életmód

A várakozás zsoltára
Visy Petra

36 meseország

Mély erdőn ibolyavirág...
Barlay Ágnes
Rajzolta: Jánossy Zsófia

38 szemrevaló

A hegyi füzet
Gunda-Szabó Dóra
A tenger dala
Göbel Gergely

39 derűlátó

Lehetőségek
Walter Kostner

► Simkó Zsófia //////////////

Építkezzünk!

Hóval-faggyal bár, de az idén is beköszöntött a március, magával hozva a tavasz ígétét. Sokan várják már a jobb időt, a melegebb napsugarakat, a hosszabb nappalokat. Ahogy az *Életmód* rovatunkban (34. o.) is elhangzik, ez az időszak a megújulásé, az újjászületésé. Számunkra, az Új Város szerkesztői számára is, hiszen főszerkesztőnk, Prokopp Katalin indiai „kiküldetésére” készül. Ennek hatására mi, szerkesztőtársak az utóbbi hónapokban sajtóságos módon ízlelgettük a demokráciát.

Mint minden változás, ez a helyzet is új feladatokat és egyben lehetőségeket hozott magával. Ehhez társultak még az influenzaszegzon váratlan hozományai, melyből interjúalanyok és szerzők egyaránt kivették a részüket. Alkalmazkodnunk kellett hát az élet kihívásaihoz, és úgy gondolom, ennek köszönhető, hogy ez a lapszám nem csak cikkei témájában, hanem megvalósulása egész folyamatában a megoldások állandó kereséséről, a közös építkezésről, a párbeszédéről szól. Nem csak köztünk, szerkesztők és szerzők között, hanem egyre szélesebb körben: megkérdezettek, nyilatkozók, végül a lapba be nem kerülők – és remélhetőleg az olvasók között is. Talán ez is mutatja, hogy apró lépéseket téve úton vagyunk, hogy mindinkább közösségi lappá váljunk, amit egyre többen írnak, szerkesztenek, alkotnak meg és fogadnak be.

E hónapban vezérfonalunk a párbeszéd – vagy ahogy Ferenc pápa (25. o.) megfogalmazza: egy újfajta humanizmus –, amire oly nagy szükségünk van úgy társadalmi, közösségbeli, tudományos, mint egyéni szinten, legyen szó akár politikáról vagy családi életről. Hiszen e nélkül a befogadó, a másik nézőpontjába belehelyezkedni képes hozzáállás nélkül nem fogunk megoldást találni a

vízhiányból fakadó migráció problémájára (4. o.), a gazdaság és a tudomány kihívásaira (15. o.), a spanyol-katalán helyzetre (8. o.) vagy épp a családon, munkahelyen belüli konfliktusokra (10. o.). Ha elzárkózunk a párbeszéd elől, könnyen mi is a Nézőpont rovatban emlegetett mordvinok sorsára juthatunk (4. o.).

Az igazi párbeszéd azonban lemondást kíván: lemondást a saját igazamról, a saját elképzelésemről és nézőpontomról, hogy ezáltal kiüresedve helyet teremtsék magamban a másiknak. Erre taníthatjuk meg gyermekeinket (és saját magunkat) az igényeink teljesítésének késleltetésével, a várakozással és a lemondásokkal (34. o.). És erre a kiüresedésre hív meg az áprilisi életige is: „Az emberek meghallgatásra vágyanak, arra, [...] hogy befogadjuk őket” (28. o.).

Ugyanúgy, mint a böjt során. Valamiknek a hiánya, az űr az, ami megteremti a befogadás lehetőségét; húsvéthoz közeledve: Isten akaratának, az ő önjárandékozásának befogadását. Ezen az úton halad a Gyöngyszemben megszólaló édesapa (30. o.), a Tettrekész önkéntese (32. o.), és az Igenlét írói is (27, 29. o.), és erre a lelki kalandozásra és önfejlesztésre hívjuk a kedves olvasókat, csatlakozzanak hozzánk a következő oldalakon! ///

TÁRSADALOM

A falon túl

A fal történelmi korokon átívelő toposz, kezdve a jerikói falak csodás leomlásától egészen a berlini fal végéig. A fal több dolgot hivatott kifejezni: hatalmat, védelmet, biztonságot; bezárkózást, kirekesztést, rabságot. Hatékonysága azonban limitált, ahogy önmaga is körülhatárolt. A kínai császárok az ókortól építették a Nagy Falat a betörő hordák ellen, Hadrianus római császár a barbároktól tartva bástyázta körül birodalmát. A keresztény városok falat emeltek, mely védett az ellenséges keresztényektől, rablóktól és pórnéptől. A 20. században a vasfüggöny pedig a szocializmus néphadát hivatott benttartani, nehogy beszivárogjon a hanyatló ópium. Máig vitatják, hogy a precizitás kedvéért hány főt is löttek le, aki az emblematis berlini falon át menekült. A fal azonban nem mindig materiális, lehet csupán szimbólum. Így volt ez a középkori mordvinokkal is, akik harciasan védték saját erdeik határait, és válogatás nélkül leöldösték a határsértőket. Japán az 1600-as években bezárta kapuit a külvilág elől, miután az idegenek elhozták a keresztény hittérítést és a nyugat csírát a

szigetországba. Észak-Korea likvidálja a diktatúra elől a mezsgyén át menekülőket, ám az indiszkrét turistákat is marasztalja. A kommunista országok tűzfalal internetes tartalmakat blokkolnak. Mi lett a falak sorsa? A kínaiak végül a mandzsukat sem tudták vele megállítani, átvették Pekingben a hatalmat, tőlük származott az utolsó kínai császár. A barbárok földülták és kifosztották Rómát, majd hamar megkeresztelkedtek. Hol van ma a középkori városfal? Vagy a város nőtt túl rajta, vagy elhordták, lebombázták. A berlini falból is kivették az első téglát, a vasfüggönnyet elhúzták Kelet-Európa elől. A mordvinok az idegengyűlölet miatt nem tudtak önálló államot alkotni, be kellett hódolniuk a tatároknak. Japán láthatatlan fala brutális keresztényüldözést, belső viszályokat és elmaradottságot hozott, majd kénytelenek voltak ismét megnyitni kapuikat az amerikaiak nyomására. Ki tudja, meddig húzza még Észak-Korea, mely saját sáncai mögül vadul rázza öklét mindenkire? A netes tartalmak blokkolására pedig ott a hekker, akinek semmiféle tűzfal nem akadály. Olyan (védő)falat érdemes építeni tehát, amely szükség esetén elbontható, és mi is kiléphetünk mögüle. Különböző saját falaink foglyai maradunk. ///

Antal Gergely

Pixabay.com

HUMÁNÖKOLÓGIA

Népvándorlás és éghajlat

Az elmúlt évek legtöbbet emlegetett témája az Európába áramló százezrek kérdése, ebben hazánk szerepe, az ország jövője, kultúrájának megőrzése. Nemrég olvastam egy, a témához új szempontokat adó, 2017-es könyvet (*Jankó Ferenc: Éghajlat, tudomány, történetek*). A kötet nyolc neves magyar tudóssal készült interjú tartalmaz, amelyekből egyértelműen kilálglik, hogy bolygónknak, a Földnek az éghajlata intenzíven változik, s e folyamatot a „melegedés” fogalma fejezi ki egyértelműen. Nem térnek ki rá, hogy ebben mekkora szerepe van az emberiségnek, hanem e tény következményeiből emelek ki néhány szempontot, melyek szíven ütöttek. A Föld jelentős, nagy kiterjedésű területein rendszeresen 50 C° feletti hőmérséklet lesz még e században. Ilyen környezetben pedig nem élhet ember légkondicionáló- és egyéb biztonsági eszközök nélkül. Közben lassan, de biztosan emelkedik az óceánok, tengerek szintje, ezért a partvidéket el kell hagyniuk lakóiknak. A vízhiány ugyanakkor egyre több régióban jelent drámai gondot a napi emberi vízigényben, a növénytermesztésben és az állattartásban is. Mindezekből az következik, hogy százmilliók (talán milliárdok) kényszerülnek hazájuk elhagyására, új haza keresésére. A tudósok felvetik, hogy eddig lakhatatlan tájak válhatnak majd élhetővé, művelhetővé (pl. Kanada, Oroszország), ám ez is tovább növelheti az üvegházhatást (pl. a felszabaduló metánnal).

Forrest Cavale / Unsplash

Nem ringathatjuk magunkat illúziókban, hogy ez minket nem érint. Abban sem reménykedhetünk, hogy mindez megalapozatlan, s csak hatvan-hetven év múlva következik be. A napi hírekből tudjuk, hogy Fokvárosban és a környékén négy-millió ember ivóvízkészlete heteken belül elfogy (a napi fejadagjuk 50 liter/fő – mi ennek többszörösét fogyasztjuk). Pakisztánban helyenként már nem ritka a 46-47 C°-os hőmérséklet, amiben a szegény milliók – hűtés nélkül – csak enyhe kábítószerrel képesek aludni. Az USA keleti partján egyes részek csak azért népesülhettek be, mert minden házban van légkondicionálás, sok a medence, uszoda (ami energetikailag katasztrofális). A bibliai tájakon ma nem találjuk az ószövetségben leírt növényeket, mert radikálisan megváltozott az éghajlat. Egyes feltevések szerint a több mint 7 milliárdnyi emberből 1 milliárd marad 2100-ra, ha nem sikerül békés megoldást találni a gondokra. Fenntarthatjuk-e az álláspontot, hogy hazánk a magyaroké, s senki másé? //

Körmendy Imre

PSZICHOLÓGIA

Hol a boldogság mostanában?

Közhely, hogy kevés dolog foglalkoztatja az emberiséget olyan kitartóan, mint a boldogság kérdése. Az utóbbi néhány évtizedben a boldogságkutatás önálló tudományággá fejlődött. Eredményei megcáfolták azt a tévhitet, hogy a boldogság kulcsa a pénz és a siker.

Rámutattak arra, hogy az örömforrások két csoportra oszthatók. A megújulók, például meghitt beszélgetések, sportolás, amelyek mindig örömforrások, ahányszor ismétlődnek. A meg nem újulók, úgymint új tárgyak birtokbavétele, fizetésemelés stb., amelyek egyszeri örömet okoznak, amit mindig a hozzászokás követ. Örömmel tapasztalom, hogy az utóbbi években hazánkban a tárgyak ajándékozása ellenében az élményajándékozás kultusza terjed, például színházbérletek, utazások ajándékozása. A kutatások szerint a boldogságra való képességnek felerészben genetikai meghatározottsága van, 10% írható a körülmények számlájára, 40% pedig tudatos viselkedésünk függvénye. Bebizonyosodott az is, hogy bár az első életevek eseményei e téren is meghatározóak, később tudatos viselkedéssel „újrahaazozhatjuk” agyunk működését. A boldogság tehát tanulható, fejleszthető képesség és nemcsak az egyének vonatkozásában, hanem társadalmi szinten is, ahogyan ezt a pozitív pszichológia alapján működő Boldogság Intézet tevékenysége is mutatja.

A vizsgálatok szerint a boldogság legfőbb tényezője a jó, harmonikus emberi kapcsolatok, a családi, baráti kisközösségek, amelyekben átéljük azt, hogy számíthatunk a másira, kölcsönösen megbízhatunk egymásban. Az anyagi gyarapodás – az alapszükségletek kielégítése után – nem áll egyenes arányban a boldogságérzettel. Jó példa erre Bhután, a világ egyik legszegényebb, mégis derűs, elégedett országa, amely a bruttó nemzeti jövedelem (GDP) mutatója helyett bevezette a bruttó nemzeti boldogság fogalmát, ezt tette társadalomtudományi kutatásai alapjává. Boldogságérzetünknek az emberi kapcsolatokon kívül természetesen még számos összetevője van: biztonságban érezzük-e magunkat, értelmességnek tartjuk-e a munkánkat, bízunk-e a jövőnkben. Személyes meggyőződésem szerint a boldogság: szeretni és szeretve lenni. //

Szalamín Edit

Pixabay.com

A párbeszéd időszerűsége

Milyen jövő vár a sokszínű társadalmakra?
Ez nagyban függ attól, hogy képesek vagyunk-e valódi,
szeretetteljes párbeszédre.

A vitában
versengünk
és egyéni
érdekeinket védjük,
a párbeszédben
viszont egyenlőek
vagyunk,
kölcsönösen
befogadjuk
egymás nézeteit,
hogy együtt
keressük az
igazságot és a
közösség javát.

► **Chiara Lubich** //////////////

(Részlet Chiara Lubich 2004-ben
elhangzott beszédéből.)

A párbeszéd ma rendkívül időszerű. Azt jelenti, hogy egymástól eltérő gondolatvilágú emberekkel találkozunk, és mégis higgadtan és őszinte szeretettel beszélünk egymással, és keressük az egyetértést, amelyben tisztázódnak a félreértések, elsimulnak a viták, a harcok, és adott esetben véget ér akár a gyűlölködés is. Erre a

párbeszédre ma nagyobb szükség van, mint valaha, különösen a különböző vallások hívei között, és nélküle nem tudjuk elkerülni a társadalmainkat fenyegető súlyos veszélyeket. Valaki így fogalmazott: „Ahhoz, hogy a másik vallását megismerjük, bele kell bújnunk a bőrébe, úgy kell látnunk a világot, ahogyan ő látja, át kell élni, hogy mit jelent buddhistának, muzulmánként, hindunak lenni.” Nem is olyan könnyű ez, hiszen azt kívánja tőlünk, hogy legyünk teljesen üresek, hogy vessük ki fejünk-
ből gondolatainkat, szívünk-
ből érzéseinket,

akarattunkból mindent, hogy a másik emberrel azonosulni tudjunk. Azt jelenti, hogy átmenetileg még a legszebb és legféltehetőbb dolgainkat – még a hitünket, meggyőződésünket is – félre kell tennünk, hogy így egészen semmi lehessünk, „szeretetből megélt semmi”.

Ez tesz képessé arra, hogy tanuljunk a többiektől, mert tényleg mindig van mit tanulnunk.

Ha ilyen szeretet mozgat minket, a másik ki tud bontakozni, mert bennünk befogadásra talál; meg tud nyílni, mert bennünk meghallgatásra talál. Ezáltal megismerhetjük hitét, kultúráját, kifejezőmódját; valamiképpen belépünk az ő világába, magunkra vesszük kultúráját, és gazdagabbak leszünk általa. Ezzel a magatartásunkkal elősegítjük azt is, hogy a sokféle kultúrájú társadalmaink kultúrákőzivé is váljanak: egymás felé nyitott és mély szeretetben és párbeszédben álló kultúrák közösségévé.

A mi teljes nyitottságunk és befogadásunk arra ösztönzi a másik embert, hogy meghallgasson bennünket. Sokszor megfigyeltük, hogy amikor meghalunk önmagunknak, hogy eggyé tudunk válni a másikkal, akkor ez hatással van rá, és kérdéseket ébreszt benne. Ekkor áttérhetünk arra, amit a pápa „tiszteletteljes hirdetésnek” nevez. „Tiszteletteljes”, ez minden párbeszéd kulcsszava. Ha hűek akarunk maradni Istenhez és önmagunkhoz is, és őszinték akarunk lenni felebarátunkkal, akkor beszélnünk kell arról, hogy a mi hitünk szerint hogy látjuk azt a kérdést, amiről éppen szó van, anélkül, hogy bármit is rá akarnánk a másikra erőltetni. Az erőszakos térítés árnyéka sem merülhet itt fel, mindent tiszta szeretetből kell tennünk.

Ám a Szentlélek mindig jelen van, ha szeretünk, és általa testvéreink azt érzik majd a lelkükben, hogy természetfeletti értelemben valami életre kel bennük, miközben hallgatnak minket. Ezek az „Ige magvai”, amiről a zsinat is beszél. Isten szeretete hintette el őket minden vallásban. Testvéreinket pedig megragadják a beszédünkben azok a nem hívők által is elismert örök emberi értékek, amiket az Úr a teremtés során elültetett minden emberi lélekben és kultúrában.

Az Ige magvaira és ezekre az értékekre alapozva, szolgálatként, finoman és végtelen tapintattal ajánlhatjuk fel az igazságnak azokat a szempontjait, amelyeket magunkban hordunk.

Foto: CN

Ezek a gondolatok nagyobb teljességet adhatnak annak, amiben a másik már hisz. Így először ő adott nekünk, most pedig mi is adunk neki. És ebben a közösségben, melyet a kölcsönös ajándékozás teremt, az igazság lassan-lassan feltárulkozik, és azt érezzük, hogy jobban testvérekké váltunk általa. Nagyon sok tapasztalatunk van erről a termékeny dialógusról a különböző kultúrákhoz és más vallásokhoz tartozó emberek népes csoportjaival is. Az eggyé válás gyakorlatából születő barátság miatt a mienkkel szimpatizáló mozgalmaknak tartjuk őket, és ők is az övékkel szimpatizáló mozgalomnak tarthatnak minket. Ezek a kapcsolatok az egyetemes testvériség komoly tényezőinek számítanak a világban. Ilyen az együttműködés például a hatmillió tagot számláló buddhista Riso Kose Kai mozgalommal, a kétmillió muzulmán Amerikai Muszlim Társasággal, és az előttem szóló Didi asszony hindu mozgalmaival is. A párbeszédre, a kapcsolatra képes szeretet gyümölcse az igazi, valós, megtapasztalható testvériség. Ez a szeretet nem zárkózik be büszkén saját igazságainak várába, hanem képes nyitni a többiek felé, hogy együttműködjön minden jóakarató emberrel a világ egységéért és a békéért. ///

Forrás: Chiara Lubich: Milyen jövő vár a kulturális, nemzetiségi és vallási szempontból sokszínű társadalmakra? London, Westminster Central Hall, 2004. június 19.

„Tiszteletteljes”,
ez minden
párbeszéd
kulcsszava.

Közös nevező

A Fokoláre Mozgalom spanyolországi tagjainak kezdeményezése a katalán függetlenség kapcsán. A párbeszéd bátor és megszenvedett tapasztalata.

Foto: CN

► Margarita Gomez és Juan Badia //

A katalán függetlenségi mozgalom társadalmi, kulturális és politikai áramlat, amely Katalónia függetlenségét, Spanyolországtól való elszakadását tűzte ki célul. Ez a folyamat felgyorsult a 2017. októberi katalán függetlenségről tartott népszavazás során, amelyet a spanyol központi kormányzat törvénytelennek nyilvánított. A két fél szembenállása arra ösztönzött bennünket, hogy mi is foglalkozunk ezzel a kérdéssel. Az események felgyorsulásával

éreztek annak a szükségességét, hogy elkötelezzük magunkat a párbeszéd mellett. De vajon egyetértésre tudunk-e jutni ebben a kérdésben? A média abnormális mértékben hozzájárult az álláspontok polarizációjához, ahogy a népszavazás törvényes vagy törvénytelen volta mellett vagy ellen érvelt. Ez felerősítette az ellenséges érzelmeket, és megnehezítette egymás megértését a mi köreinkben is.

A kis-zóna tanáccsal (a Fokoláre Mozgalom helyi döntéshozó testülete, melyben Spanyolország összes régiója képviselve van) elhatároztuk, hogy az őszinteség és átláthatóság szellemében megfogalmazzunk egy levelet, amelyben meghívjuk a mozgalom tagjait, hogy nézzünk szembe azzal a sebbel, amelyet magunk között tapasztalunk, és próbáljunk meg közös utat találni. Kifejezésre juttattuk, hogy szeretnénk a kölcsönös szeretet szövetségéhez hűnek maradva párbeszédet kezdeményezni, ahol mindenkit meghallgatunk és megpróbáljuk megérteni a többiek érveit. Utaltunk arra, hogy az egységre vagyunk hivatva a különbözőségben, és hogy ez magának Istennek a létét juttatja kifejezésre, és rá kell szegeznünk a tekintetünket, amikor megpróbáljuk egymással megosztani a gondolatainkat, terveinket, érzelmeinket és javaslatainkat.

A levelet elküldtük a mozgalom minden tagjának, és ennek nyomán elindult egy fájdalmas, ugyanakkor mégis konstruktív párbeszéd. Ez a levél megnyitotta a lehetőséget arra, hogy kitegyük az asztalra az összes problémát, és megpróbáljuk azokat együtt megoldani. Ugyanakkor azt is láttuk, hogy sokan közülünk, akik a hétköznapi életben egyébként gond nélkül gyakorolták a párbeszédet, most tanácsaltanok voltak, hogy milyen magatartást tanúsítsanak ebben a helyzetben. Volt, aki állásfoglalásra akarta készíteni a többieket: „Te melyik oldalon állsz?” Volt, aki félelemből nem merte elmondani a véleményét, mert nem akarta, hogy a megosztottság még inkább növekedjen. Mások harcias és másokat kizáró véleményeket tette közzé a Facebookon. Azt lehetett látni, hogy valamilyen módon mindannyian akarták élni az Ideált, de az ilyen jellegű problémák kezelésében nem volt még tapasztalatunk, és az első körben csak a nehézségeket láttuk.

notiziariomariapoli.org

hogy a mozgalom állást foglaljon ebben a konkrét kérdésben és ebben a történelmi pillanatban. Szerettünk volna egy olyan szöveget alkotni, amelyet mindenki jó szívvél aláírhat. Mintegy negyvenen voltunk, és a következő módszert alkalmaztuk. Megkértük a jelenlevőket, hogy az első fogalmazványhoz tegyenek módosító javaslatokat, és három ilyen érkezett. Utána megszavaztuk a címet, majd magát a szöveget, és végül mindannyian aláírtuk. Minden szavazás után megadtuk a lehetőséget azoknak, akik kisebbségben maradtak, hogy mondják el, miért szavaztak ellene, hogy így jobban meg tudjuk érteni az összes álláspontot. Amikor a végén mindenki felemelte a kezét, tapsvihar tört ki.

Így egyfajta kiáltvány született, amelyet lefordítottunk Spanyolország négy hivatalos nyelvére. A lényegi javaslat az volt, hogy személy szerint mindenki kötelezze el magát a párbeszédre. Egy kampányt is indítottunk ezzel kapcsolatban a közösségi hálókön a #SoyDiálogo (Párbeszéd-Vagyok) megjelöléssel.

Közben a politikai események rendkívüli módon felgyorsultak. A Fokoláre Mozgalom igyekszik jelen lenni és intenzív módon építeni a békét és a párbeszédet a társadalomban. Olyan kincseket fedezünk fel saját magunkban, mint a mások meghallgatásának rendkívüli képessége, készség a megbocsátásra, a tiszta és világos beszéd. Természetesen nem mindig könnyű megőrizni ezt a befogadó magatartást. Az ember hajlamos arra, hogy ösztönösen védelmébe vegye saját álláspontját, és nem könnyű irgalommal tekinteni mások hibáira. Hosszú út áll még előttünk, érezzük azonban azt, hogy egy fájdalmas kegyelmi állapotban vagyunk. Ez sokkal jobban tudatosítja bennünk azt, hogy kik is vagyunk, és hogy mi is az egység karizmája. Ez a helyzet kiváló lehetőséget kínál arra, hogy növekedjünk és tanuljunk. Azt is jobban megértettük, hogy sok testvérünk milyen tapasztalaton megy át a világ különböző részein. Teljes bizalommal szeretnénk tovább haladni ezen az úton. //

Fordította: Tóth Pál

Forrás: www.notiziariomariapoli.org

#soydiálogo

”

Az ember hajlamos arra, hogy ösztönösen védelmébe vegye saját álláspontját.

A médiakampány a népszavazás közeledtével egyre intenzívebb és durvább lett. A kis-zóna tanácsban az egyik önkéntes ezt írta a WhatsAppra: „Az a furcsa benyomásom támadt, hogy két párhuzamos világban élünk, az egyik Katalónia, a másik Spanyolország. Ez nagyon súlyos! Hol vagytok? Nagy szomorúság tölt el, mert távolinak érezlek benneteket!” Ez a kiáltás újraindította az eszmecserét közöttünk, és arra a meggyőződésre jutottunk, hogy nyilvános fellépésre van szükség. Nem volt azonban egyetértés abban, hogy mit is jelentsen ez. Ami az egyik számára elengedhetetlen volt, az megengedhetetlen volt a másik fél számára. Úgy tűnt, hogy az egész ügy már a kezdettől fogva bukásra van ítélve, ugyanakkor azt láttuk, hogy más egyesületek és mozgalmak közzéteszik saját állásfoglalásukat.

Nagy hatással voltak ránk Ferenc pápa gondolatai a párbeszédéről, melyet az „Az evangélium öröme”-ben olvastunk. Összehívtuk a kis-zóna tanácsot, mert éreztük, hogy ez kivételes lehetőséget biztosít a kommunikációra egymás között, hiszen itt fizikailag is együtt vagyunk, és nemcsak a közösségi médián keresztül érintkezünk egymással. Elővettük az alapítónk, Chiara Lubich néhány írását, az 1949-es misztikus tapasztalatából, az egyik ez volt: „Ahhoz, hogy befogadjuk a Mindent, Semminek kell lennünk.” Utána megosztottuk a benyomásainkat, felfedezéseinket kis csoportokban, Jézus jelenlétével közöttünk. Majd újra mérlegettük annak a lehetőségét,

A tudatos hallgatás művészete

A másik iránti nyitottság, elfogadás, és saját érzéseink nyílt közlése teremti meg az együttműködés lehetőségét.

► **Hományi Veronika** //

”

Büntetés helyett nevelőbb jellegű a jóvátétel.

A szerző, két gyermekével.

A múlt évben elvégeztem egy mediátor képzést a Pázmány Péter Katolikus Egyetemen, hogy az együttműködő kommunikációt (és ezzel együtt a szemléletmódot) elsajátítsam, és a tanári munkám során alkalmazni tudjam. Ezen az úton hajdan Tomka Ferenc atya indított el, aki a rogersi filozófiáról* és a visszatükröző beszélgetésről úgy mesélt, hogy lelkesedése rám is átragadt. A mediációt azért tartom fontosnak, mert az iskolában sokszor a tettekre büntetés a válasz, de szerintem ez általában nem megoldás. Hiszek abban, hogy ha egy diák (de bárki más is az iskolán kívül) egy hibázása után lehetőséget kap a javításra, az sokkal nevelőbb jellegű, mert bár a tettének vannak következményei, a jóvátétellel mégis lehetőséget kap kibékülni a környezetével és önmagával. Így tud lelkiileg

épülni a történektből. Ezért akartam a resztoratív – helyreállító, jóvátételi – technikákat is elsajátítani.

Miközben a képzésen ültem és az előadásokat hallgattam, olyan volt, mintha valaki a Fokoláre lelkeség pontjairól mesélt volna nekem. A keresztényi szeretetben ezek a kommunikációs elvek evidensnek tűnnek, sokkal könnyebb rájuk hangolódni, hiszen Jézus is így csinálta. Ám nem árt ezeket tudatosan gyakorolni, és ezt úgy gondolom, minden élethelyzetben megtehetjük. Persze fontos, hogy ne essünk át a ló túloldalára. Amikor például az egyik tanuló – többszöri kérésem ellenére is – a társa helyett válaszolt egy kérdésre, akkor elérkezett a pillanat, hogy azt mondjam, még egy ilyen, és adok egy egyest. Ugyanígy otthon is: az ember túpontosan átlátja saját gyermekei játszmázásait, amikre szintén nem lehet folyton elfogadással reagálni. Nem is ez a cél. Amikor viszont nem a szokásos *Tanári áriákkal* (utalás Laczkfi János: Tanári ária című versére – a szerk.) vagy éppen a szülőiekkel reagálunk, akkor a hatás sokszor meglepően más. Otthon például többször volt konfliktus az egyik fiam és a férjem között. Amíg kértük vagy fegyelmeltük, hogy „ne csináld, ne így vagy úgy!”, addig csak a kamaszos ellenállással és nemtörődomséggel talákoztunk. Aztán egyik nap odamentem hozzá, és ezt mondtam: „Szerintem apa szomorú lesz, ha megint ezt fogja tapasztalni.” A fiunk pedig, aki addig rendetlenkedett és konfliktusba került az apjával, megemberelte magát. Nem akarta megbántani az édesapját addig sem, de ahogy az érzelmek szintjén, konkrétan megfogalmaztam a situációt, könnyebben bele tudta képzelni magát az ő helyzetébe, ez a megfogalmazás

”

**Mindenki
arra vágyik,
hogy fontosnak
élhesse meg
magát.**

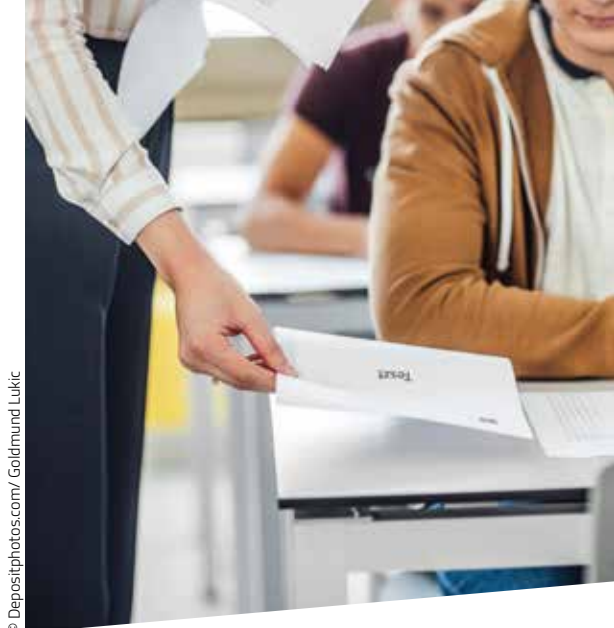
segítette a nézőpontváltásban anélkül, hogy kritizálva érezte volna magát vagy a tettét. Így szabadabban tudott dönteni. Ugyanezt tartom fontosnak az iskolában. Ha hibázik a tanuló, nem szidom le, hogy ilyen alapvető hibát hogyan követhetett el. Helyette azt közvetítem, hogy a hibák ráirányítják a figyelmünket arra a bizonytalanságra, amire fokozottan ügyelnünk kell. Ráadásul ha elkövetjük őket, jobban megjegyezzük, hogyan is kell jól csinálni. Így sikerül elkerülni a tanuló megszegyenülését és az önképének a sérülését. Az osztályaimban nem tartok „kiselőadást”, inkább a saját érzéseimről beszélek „én-üzenetek” formájában. És ez működik.

Volt egy fiú, aki puskázott az egyik órámon, de lebukott. Óra után elmondtam, hogy szomorú vagyok a tette miatt, ő pedig azt, hogy szégyenkezik. Megegyeztünk arról, hogyan tudná ezt a hibát kijavítani. Szorgalmi feladatot vállalt a következő órára és bemutatta a táblánál. Megállapodtunk a dolgozat újírásában is. Végeredményként örömmel láttam, hogy büszke magára, a köztünk levő rossz érzések megszűntek, ráadásul még a matematikát is megtanulta.

AZ EGYÜTTMŰKÖDŐ KOMMUNIKÁCIÓ

egy olyan kommunikációs módszer, melynek alapja a folyamatban részt vevő „másik” iránti nyitottság, együttérzés, elfogadás. Ezt segíti, hogy tisztázó kérdésekkel, a meghallgatott információ visszajelzésével, úgynevezett visszatükrözésével folyamatosan monitorozzuk, hogy valójában megértettük-e, mire gondolt a másik. Ez rugalmasságot igényel, mert feltételezi annak elfogadását, hogy nem mindenki gondolkodik úgy, látja úgy a világot, ahogyan mi. Hozzá tartozik ugyanakkor a befogadó oldaláról az ő saját érzéseinek, gondolatainak tiszta és nyílt közlése is, gyakran „én-üzenetek” formájában. Ez utóbbiaknál fontos, hogy a másik bírálása, hibáztatása nélkül, a saját érzéseinkre és a konkrét (vagyis nem általánosított) tényekre koncentrálna fogalmazzuk meg kijelentéseinket. Például: „Sosem lehet rád számítani!” helyett „Rosszul esett, hogy ma nekem kellett levinnem a szemetet, mert sok más dolgom volt, és örültem volna, ha ezzel nem nekem kell foglalkoznom”.

Ezek teremtik meg a lehetőséget a másik minél alaposabb megértésére, a zajos, elharapódzó veszekedések elkerülésére, gyakran pedig egy közös álláspont kialakítására.

© Depositphotos.com/ Goldmund Lukic

Illusztráció

Egy másik diák ezt így fogalmazta meg: „A tanárnő nagyon erőszakos! Addig piszkál, amíg meg nem tanulom.” Ez sok energia, de működik, mert egy diák - de ez mindenki másra ugyanúgy igaz - megértésre, elfogadásra vágyik; arra, hogy fontosnak élhesse meg magát. Ehhez viszont az kell, hogy ne csak egy bizonyos helyzetben ismerjem meg, hanem úgy, ahogy a mindennapokban van. Ha csak az órámon látom, furcsállhatnám a viselkedését, de ha más helyzetekben is találkozom vele (amilyen a gólyatábor vagy egy osztálykorcsolyázás), akkor jobban megértem, és el is fogadom. Innentől kezdve pedig nem emlékszem már, mi az az eredetileg megrökönyítő, amit tett. Mindig kérem a Jóistent, hogy az ilyen informálisabb találkozásokon elhangzókra emlékezzek és később rá tudjak kérdezni, mert ez rengeteget számít a kapcsolatban. Ha velem jó viszonyba kerül, akkor a matematikával is élhetőbb lesz a kapcsolata. Ezért tartom fontosnak, hogy szerethető tanár legyek, mert így olyan értékeket adhatok át, amiket otthon valamiért nem mondtak el nekik. Ilyen például az, hogy éljenek benne a jelen pillanatban. Nem jó, ha arra várnak, hogy kicsengessenek, hogy vége legyen a napnak, vagy eljőjön a nyári szünet. Legyenek ott! Ebbe igyekszem belevarázsolni őket. ///

* A rogersi főzódia alapillérei a másik ember feltétel nélküli elfogadása, a felé tanúsított empátia és a hitelesség a saját érzések, gondolatok kifejezésében, a megnyilvánuló cselekedetekben.

Chiara Lubichra emlékezünk, halálának 10. évfordulóján.

► **Oreste Paliotti és Michele Zanzucchi** //

2004 szeptemberében Chiara minden látszólagos ok nélkül egyszer csak felhagyott minden nyilvános tevékenységgel. Mi történt ekkor?

Emlékszem, hogy csak annyit mondott: „Nem érzem jól magam.” Az autóban ültünk és hirtelen úgy érezte, minden ereje elhagyja. Attól kezdve nem utazott, nem vállalt nyilvános szereplést. 2006 novemberében tüdőgyulladást kapott, a római Gemelli klinikára kellett szállítani. Nagy nehézségek árán felépült, és még egy évig úgy-ahogy vezette a mozgalmat. Aztán fokozatosan gyengült, és egyre erősödtek a légzési nehézségei, ami a rendkívül mozgalmas élete által meggyötört testet különösen is próbára tette.

Hogyan élte meg az utolsó évek betegségét?

Mint Isten kifejezett akaratát. Chiara hozzászokott, hogy minden körülményben felfedezze és szeresse Isten akaratát. Ezt a betegséget is ilyen benső hozzáállással fogadta el. Számára az orvos szava Isten akaratát fejezte ki: ezért nagyon engedelmes volt, minden kúrát aggályosan betartott, hogy javuljon és megfeleljen Isten róla alkotott tervének. Kevesebb feladatot

Igen a végsőig

Giulia Folonari (Eli), ötven éven át Chiara Lubich fokolártársa, titkárnöje, életének különleges szemtanúja vall e gazdag élet utolsó időszakáról.

vállalt. „Az orvos azt mondta, ne fárasztam ki magam” – mondta. Az is igaz azonban, hogy a mozgalom volt az élete. Ezért időnként szerveztünk számára néhány, kis létszámú találkozót. Utána mindig kifejezte örömét: úgy érezte viszonzózzák a szeretetét.

Chiara maga fogalmazott úgy, hogy ebben az időszakban úgy éltél mellette, mint egy anya. Mit értett ezen?

Mint minden fokolárban, nálunk is arra törekszünk, hogy minden nap Jézus új parancsolata szerint éljünk: „szeressétek egymást, ahogy én szerettelek titeket.” Az évek során ez a szeretet egyre finomodott közöttünk, újabb és újabb árnyalatot vett magára: néha a testvéri, máskor a gyermeki vagy éppen az anyai szeretet jellemzőit. Ha úgy szeretünk, ahogy Jézus akarja, a szeretet minden árnyalatát megéljük: ilyen az életünk.

Az utolsó napokban milyennek láttad őt?

Mindig is igényes volt, de tele szeretettel. Az utolsó években mégis, ha lehet még teljesebb szeretet jellemezte. Lenyűgöző volt, mekkora türelemmel fordult felénk, mert biztos érezte, hogy nem követjük őt a lelki magaslatokban. Feladatának érezte, hogy előrevigyen

minket, és hogy segítsen nekünk felfedezni, hogyan élhetjük jobban a közösségi lelkeséget. Még az utolsó kórházi kezelése előtti napokban is megjegyezte: „Eli, kicsit máshol vagy, nem?” Erre lelkiismeretvizsgálatot tartottam.

Ekkor is érdeklődött még a külvilág hírei iránt?

Az utolsó hónapokban már nem nézte a híradót és nem kérdezett a hírekről. Csak a mozgalom tevékenységéről informálódott még. Korábban, ha valami katasztrófa történt a világban, mindig kért engem, hogy küldjek az ottaniaknak táviratot, írjam meg, hogy imádkozunk értük és adjanak hírt magukról. A végén már nem kért ilyenekre. Nem tudom, hogy a kimerültség volt-e az oka, vagy az, hogy már az „isteni” valóságban élt.

Eli, neked személyesen mi adott támaszt a betegségének kritikus időszakában?

Az a tény, hogy Chiara mindig, minden körülményben, a legfájdalmasabb helyzetekben is képes volt rácsodálkozni Isten akaratára. Ez volt életének tanulsága. Az utolsó, legnehezebb éveké is.

Melyik volt neked a legnehezebb pillanat?

Nekem kellett bejelentenem Chiarának, hogy a Jézussal való találkozása közeledik. Láttuk, hogy rohamosan romlanak a mutatók. Mivel ő maga azt tanította nekünk, hogy a haldoklóknak

meg kell mondani, hogy közeleg az óra, ezért így szóltam hozzá: „Chiara, úgy tűnik, közeledsz a Mennysországhoz, ahol a Szeretet-Isten vár rád, akit 1949-ben szemléltél, ahol új ég, tánc és zene van, és öröm örömet követ.” Most már nem tudom olyan jól elmondani, de abban a pillanatban olyan erős volt az egység közöttünk, hogy szinte észrevétlenül jöttek belőlem ezek a szavak, úgy éreztem, szinte én magam is megyek a mennysországba Chiarával. Olyan szép volt a látvány, ami vár minket, hogy szinte már azt se tudtam, hogy nekem kell-e meghalnom vagy Chiarának. Ő mosolyogva és nagy figyelemmel hallgatott. Valóban az isteni pillanata volt.

Milyen benyomást tett rád, amikor Chiara kifejezte vágyát, hogy vigyék őt haza a kórházból?

Ő maga írta évekkorábban, hogy a haldokló arra vágyik, hogy visszatérjen otthonába. Ezt azonban nem annyira a földi otthonra, mint inkább a mennyei hazára értette. Amikor ezt mondta, bevallom, gombócot éreztem a torkomban. Valente professzor úr, aki mindent megpróbált és szeretett volna a végsőig mindent megtenni a helyzet megoldásáért, végül hagyta magát meggyőzni és hozzájárult a hazaszállításához. Március 12-én éjfélkor érkezünk mentőautóval Rocca di Papába, Macagno doktor úr, a professzor úr asszisztense elkísért minket.

Kinek az ötlete volt, hogy megnyissátok az ajtókat és így mindenki elköszönhessen Chiarától?

Doni és Anna Paula, amikor látták, milyen sokan szeretnének búcsút venni tőle, így gondolkodtak: „Chiara mindenkié: nem mondhatunk nemet azoknak, akik üdvözölni szeretnék.” És így közös megegyezéssel döntöttünk. Egész délután folyamán érkeztek az emberek, több százan üdvözölték őt utoljára. Este fél 10 felé, amikor Chiara már nagyon fáradtnak látszott, úgy döntöttünk, bezárjuk az ajtót. Tíz óra körül azonban befutott Sziciliából Giuseppe Maria Zanghi, fokolarino pap, aki így szólt hozzá: „Chiara, nemsokára belépsz az Atya ölére és többé nem hagyod el soha.” És ő egy új és erős igennel erősítette ezt meg. Ez volt az utolsó szava. ///

Összeállította: Paksy Eszter

Írásunk részlet az alábbi, most megjelent interjúkötetből:

Giulia Eli Folonari:
A kottát a mennyben írták.
Ötven év Chiara Lubich mellett.
Új Város, Budapest,
2018. 176 oldal
2300 Ft

*Megrendelhető:
ujvaros.konyv@
fokolare.hu*

Foto: CN (2)

Golgota a világ tetején

Jelen voltam a fénykép születésénél. Újév napja volt, fiatal este, a Balaton fölött a fények szürreálisan világítottak, mintha a ködből egy távoli, ijesztő város tárulna elénk a láthatáron. A Golgota szoborcsoportja alatt a szitáló, nedves lamozásban apokaliptikus érzésem támadt, mintha az év első napján az időjárás és a megfeszített Krisztus a világ végét jelezné előre... Ott, a vonyarcvashegyi Golgota-hegyen nem éreztem azt, amit az ember szilveszter után, egy új év kezdetekor átél. Sötétség és aggodalom szállt meg, nem tudtam örülni. Csak utólag állt össze bennem a kép, ahogy a fotóval újra szembesültem. Kiszakadtam az ünneplő országból, följutottam a Balaton-parti dombtetőre, ahol nem volt semmi nyoma a minket körülvevő buliknak, az éjjeli tűzijátékoknak és petárdáknak. Az alacsony hegyoldalból kősírok meredeztek, egyedül a

Szent Mihály-kápolna reflektorai vonták éles világosságba a környezetet, szinte fájt a lámpákba pillantani. A szellős fenyőligetben álltak a szobrok, a keresztben függők, és az előttük síró alakok, köztük Mária és János. Vajon mit élhettek át pontosan azokban az elképesztően nehéz órákban, mikor látták meghalni az Isten Fiát, mikor délután három órakeréjszaka borult az egész földre? Vajon mit élhettek át a tanítványok, az első keresztények, ahogy látták a keresztről levett holttestet? Előző este még együtt ünnepeltek, lakomáztak... Együtt ünnepeltünk mi is a menyasszonyommal és a barátainkkal, egy örömmel teli 2018-ra vára-koztunk. Megfőztük a finom vacsoránkat, társasjátékoztunk, jókat beszélgettünk, kimentünk a szabadba színes rakétákat lődözni. Minden okom meglett volna az elégedettségre, akkor meg honnan ez a hirtelen lelki fáradság, szürkeség? Mellbe vágott, hogy találkoztam az Elhagyott Jézussal, aki ott függött előttem a fán. Elcsöndesedtem, magányra vágytam. Az év kezdete lehetett volna a

Megváltó halálának napja is... Hiszen új korszak indult el, az egész emberiségre kiterjedt a kegyelem, mostantól máshogy alakul a sorsunk. Nem kell önmagunkat megváltanunk. Bármilyen rossz is az előérzetem vagy kilátástalannak tűnő a pillanatnyi helyzetem, van kihez fordulnom. Van, aki erőt adjon, hogy merjek előre menni, mosolyogni. Nincs szükség az aggodalmaskodásra a holnap miatt, *a holnap gondoskodik önmagáról.* Csak hinnünk kell, mivel a Messiás megerősít, ha hozzá fordulunk, akármi-lyen vészterhes, baljós korszakot élünk is át. Nem gyűrhet le a körülvevő sötétség, az ismeretlen jövőtől való félelem. Nekünk immár itt a bizonyosság, hogy Jézus föltámadt, valóban föltámadt! Tudjuk, hogy a pillanatnyi homályból a fénybe vezet minket. A halál nem lesz halál örökké. Ez a húsvét egyik titka, amelyre emlékeztet a vonyarcvashegyi Golgota a hegy tetején.

Antal Gergely

Fotó: Pápay Patrik

Hidak a tudományban

Interjú a loppianói
Sophia Egyetemi Intézet
volt és jelenlegi hallgatóival.

► Kovács Bertalan //////////////

A Sophia Egyetem mesterdiplomát vagy doktori képzést kínál politológia-közgazdaságtan, teológia-filozófia vagy az egység kultúrája (integrált humán tudományok) szakon. Van kollégiuma, vannak tanárai, diákjai, munkatársai: egyszerűen mindent megtalálunk benne, amit egy egyetemen keresnénk. De egyúttal mégsem olyan, mint a többi egyetem. Itt a tanárok és a diákok – akik a legkülönbözőbb szakmai, vallási és kulturális háttérrel rendelkeznek – a kölcsönös szeretetre épülő párbeszéd szellemében dolgoznak együtt. A tudományterületek a párbeszédben állnak egymással: az interdiszciplinaritás az egyik legfőbb hívószó. A közösségi események nem pusztán kikapcsolódási lehetőséget nyújtanak, hanem a képzési program szerves részét képezik. De ami a legszembetűnőbb, hogy akik valamilyen formában megtapasztalták az ottani légkört, egy egészen új, különleges szemléletmóddal térnek vissza szakmai és hétköznapi életükhöz. Hogy elhiggye a kedves olvasó, hogy mindezt nem személyes elfogultságból állítom (hiszen kerek egy évig én magam is a Sophia Egyetem diákja voltam), felkerestem egy korábbi és két jelenlegi hallgatót, hogy a tapasztalataikról faggassam őket.

Miben nyilvánul meg a képzés interdiszciplináris jellege?

Márió: A Sopián nem szokványos módon állnak a diszciplínákhoz, hanem valamiféle egységet keresnek köztük. Ez önmagában még akár problematikus is lehetne – sajnos arra is látunk példát, hogy pontatlanul kevernek össze különböző területeket –, de itt megvan ennek a tudományos komolysága. Tulajdonképpen a kölcsönösség átviteléről beszélünk az emberi kapcsolatokról a tudományok közötti kapcsolatra. Egyszerűen megfogalmazva: a tudományok is tudnak egymással kölcsönös szeretetben lenni, akár csak két különböző karakterű ember, amikor egymással párbeszédbe lép.

Panni: A Sopián a közgazdaságtant és a menedzsmentet etikával, filozófiával, teológiával kiegészítve tanuljuk, és így egy sokkal szélesebb rálátást nyerünk a tudományokra és a köztük lévő kapcsolatokra. Ezt a látásmódot a szakmai életben is nagyon hatékonyan tudom használni, mert nem kizárólag egy közgazdász szemével, hanem integráltan, a maguk teljességében látom a problémákat.

Istituto Universitario Sophia /
Facebook

Szabina: A Sopián egyfajta holisztikus szemléletmód kialakítására törekszünk, aminek segítségével elkerülhetjük, hogy csak a saját szakterületünkön keresztül, szűk látásmóddal tekintsünk a tudományokra és a körülöttünk lévő világra. Az egyetem szellemisége éppen arra tanít minket, hogy például pszichológusként is nyitottak és képesek legyünk egy közgazdász, egy filozófus, egy teológus vagy akár egy politikus szemüvegén keresztül szemlélődni és megközelíteni különböző kérdésköröket.

Milyen a Sophia diákjának lenni?

Szabina: Néha olyan érzésem támad, mintha az általános iskola elemi és megalapozó motívumaitól kezdeném újra a tanulást. Újra felfedezem, hogy mi is számomra a tudomány, mit jelent tanulni, hogyan működik az élet. Persze sok évet jártam már iskolába, de mégis

Pacsirta Szabina
albumából

Pacsirta Szabina a Szegedi

Tudományegyetem Juhász Gyula Pedagógusképző Karán szerzett szociálpedagógus diplomát, azután 3 évig örökbefogadási tanácsadóként dolgozott a Pest Megyei Gyermekevédelmi Szakszolgálatnál, jelenleg a Sophia Egyetem hallgatója.

olyan itt, mintha csak most kezdenék mindent megérteni, illetve újraértelmezni egy sokkal mélyebb és érettebb kontextusban. Azt hiszem, nem elég a tudományokat megtanulni, vagy nagy szerzők műveit elolvasni, hanem arra is rá kell döbbernünk, mi az adott tudomány értelme: például hogy egy fizikai kísérlet vagy egy jogszabály milyen módon szolgálja az emberiséget.

Panni: Nekem nagyon pozitív emlékeim vannak a vizsgákról is. Természetesen komoly felkészültséget igényeltek a részünkről, de egyáltalán nem az órán leadott anyag szó szerinti visszamondása zajlott, mint ahogy azt sok egyetemen

elvárják. A kollokvium sokkal inkább egy baráti légkörben lefolytatott, konstruktív vita, mint egy izgasztó pillanat, ahol a tanár a diák ellenfele, és azt próbálja bizonyítani, hogy a diák mennyi mindent nem tud.

Szabina: Amikor szó van egy-egy témáról – ott van például a migráció –, akkor lehetőségünk nyílik minden szemszögből rálátni, mert mindenki hozzáteszi a saját tapasztalatát. Megértjük, hogy Afrikában ez miért nehézség, de azt is, hogy az Egyesült Államokban hogyan tekintenek erre a kérdésre, vagy hogy Olaszországban hogyan élük át. Ezáltal mindenről sokkal szélesebb, univerzálisabb és összetettebb képünk alakul ki.

Hogyan lehetséges testvéri kapcsolatot építeni a tanárok, a diákok és az egyetem munkatársai között?

Panni: A legtöbb egyetemen a professzorokra úgy tekintenek, mint felsőbbrendű személyekre, és ezt ők így is várják el. A Sophián nem így van. Amikor megérkeztem, a legelső nap egy szociológia professzor és egy hallgatótársam jöttek le elem a vasútállomásra autóval. Teljesen természetes, hogy a professzorok is szolgáló lélekkel vannak jelen az egyetemen. Közösen ebédelünk, a szünetekben együtt kávézunk, sőt, néha meghívjuk a professzorokat vacsorázni a kollégiumba. Mély barátságok, mentori kapcsolatok alakulnak ki ezáltal, amelyek megmaradnak az évek során.

Márió: A Sophián mindannyian egyenlő szinten állunk, nem érződik senkinek sem a státuszbeli különbsége, és ez az egyszerű és közvetlen légkör, ahol

nincsenek státuszbeli fakadó előjogok, segít fölfedezni a mindenkinek egészen egyedülálló értékességét. Nekem ez egy fantasztikus kaland volt, már egészen az elejétől fogva nagyon élveztem.

Nagyon sokféle diák tanul együtt a Sophián.

Szabina: A legkülönbözőbb kultúrájú, szakmájú, korú, hivatású, sőt, különböző vallású személyek vagyunk együtt. Ebben a félévben jelen volt két muzulmán lány, akik tudományos kutatást végeztek a Sophián, de a hétköznapokat velünk együtt élték meg a kollégiumban. Vannak olyan fiatalok, akik az alapképzés után rögtön idejöttek tanulni, de vannak idősebbek: házások, papok, megszentelt életűek is. Olyanok vagyunk, mint egy kis nép, melynek tagjai a világ minden részéről érkeztek, és a közösen megtett úton, a számtalan közös tevékenység által egy családdá formálódtak. A különbözőségek persze megmaradnak, és a nehézségek sem hiányoznak, de ezek inkább színesítik a közös tapasztalatot, és ez az életünk minden aspektusára igaz.

Márió: Ahhoz, hogy a Sophián is tapasztalt, nyitott légkör megvalósulhasson, egy őszinte, előzetes elköteleződésre van szükség. Egy olyan milió szükség, amelyikben eredendően tudom, és biztos vagyok benne, hogy a másik jó, őszintén törekszik az igazságra, a jóságra, és ez a meggyőződése alapvetőbb minden más egyéb meggyőződésemnél, ide értve az ideológiai, a hitből fakadó vagy a kulturális meggyőződések is. Ezeknél előbb hiszek abban, hogy a másik ember is Istenben él, és Isten felé akar tartani. Még akkor is, ha amúgy úgy gondolom, hogy ezt nem pontosan úgy kéne tennie, ahogy teszi.

Lehetséges a Sopián tapasztalt légkört átültetni az itthoni akadémiai életbe?

Márió: Amikor hazajöttem, és elkezdtem tanítani a Sapiéntián, akkor nagyon sokat tudtam a Sopián szerzett szemléletmódból hasznosítani.

Nobilis Márió
albumából

Nobilis Márió katolikus pap, aki a Pázmány Péter Katolikus Hittudományi Akadémia elvégzése után bő húsz évvel újrakezdve a diáklétet a Lateráni Egyetemen tanult pasztorálteológiát, a Sopián eltöltött egy évet követően pedig a teremtésvédelem pasztorálteológiájából írja doktori értekezését a Lateráni Egyetem és a Sophia Egyetem által kínált közös program keretében, miközben a Sapiéntia Szerzetesi Hittudományi Főiskola adjunktusa.

Egyrészt a tudományhoz való hozzáállásban, másrészt pedig a tanár-diák, tanár-tanár és egyetem-egyetem típusú kapcsolatokban. Ha megpróbálok eszerint viselkedni az egyetemi világban, akkor általában azonnali pozitív reakciókat és kölcsönösséget tapasztalok, mert az emberek épp erre éheznek.

Milyen társadalmi vonatkozásai vannak a Sopián tanultaknak?

Panni: A 21. századi gondolkodásmód súlyos problémájának látom a fragmentáltságot, amely mind az oktatást, mind a munka világát nagyban jellemzi. Túlspecializált szakembereket képzünk, akik csak a saját területükön tudnak otthonosan mozogni. A Sophia viszont egy nagyon széles perspektívát tár a diákok elé, és arra buzdít minket, hogy ne csak egy bizonyos szemszögből közelítsünk a helyzetekhez.

Márió: A környezeti kérdések megoldásának ma éppen az az alapvető kihívása, hogy tudunk-e párbeszédbe lépni egymással, el tudjuk-e fogadni a másíknak a másféle, de nagyon fontos látásmódját, és oda tudjuk-e tenni a magunké mellé. Ebben a párbeszédben mindegyik megközelítés föl kell hogy adja az önzonosságának azt a részét, hogy kizárólagos megoldás szeretne lenni a világ problémáira. Ferenc pápa is erről ír a Laudato si'-ben, amikor az „átfogó ökológia” kifejezést használja. A tudományok pedig ezen a téren a „humánökológia” fogalmával próbálnak ugyanebbe az irányba haladni: egyetlen emberi tudásterület nem tudja megoldani azokat a komplex problémákat, amelyek egyre erősebbek a világban.

Fejes Panni
albumából

Fejes Panni a Budapesti Gazdasági Egyetem turizmus és vendéglátás szakán végzett, aztán a Sophia Egyetemen szerzett mesterdiplomát közgazdaságtan szakirányon. Később társadalomfejlesztéssel foglalkozott, most pedig a Keresztény Társadalmi Elvek a Gazdaságban (KETEG) alapítványánál dolgozik.

Panni: Ha a közgazdaságtant megfosztjuk a teológiai és etikai vonatkozásától, akkor az emberi létezés mélyebb értelmét töröljük ki egy közgazdasági gondolatmenetből. Én ebben látom a legutóbbi gazdasági világválság kialakulásának okát: a közgazdaságtan elszakadt az etikusságtól, és az emberi létezés végső céljától, ezáltal pedig egy embertelen gépezetté vált. A Sophia Egyetemen viszont arról tanultunk, hogy hogyan válhat a gazdaság az emberi kiteljesedés eszközévé, és hogyan szolgálhatja az emberek boldogságát. ///

Hogyan válasszunk?

► Szászi Barnabás //////////////

Engem kifejezetten foglalkoztat a politika, és a mindennapi életnek is része ebben az értelemben, hogy fontosnak tartom a közéletben való tevékeny részvételt (a politikai cselekvést), és az azon való gondolkozást, hogy hogyan haladhatna jobban a világ és a közvetlen környezetem.

Komoly kihívásnak látom a megfelelő és kiegyensúlyozott tájékozódást, ami szerintem szükséges ahhoz, hogy megalapozott döntést tudjak hozni a szavazáskor. Amikor a híreket böngésem, szinte automatikusan megkérdőjelezek minden állítást, amit olvasok. Időnként szándékosan felkeresek két, egymástól politikailag nagyon távol eső hírportált, mert bár nagyon sok esetben nincsen átfedés abban, hogy mit olvashatunk az egyik vagy másik helyen, azt gondolom, hogy igazából mind a kettőnek meglehet a maga igazsága.

Kifejezetten érdekes szokott lenni, hogy amikor egy kérdésről két ellentétes politikai álláspontot képviselő felületen olvasok, akkor rendszeresen találok olyan új szempontokat, amelyekre magamtól nem gondoltam volna. Az, hogy az elmúlt néhány évben egyre többen beszélnek a hamis hírekről, pozitív és negatív következményekkel is jár. Egy lehetséges pozitív következmény, hogy már az átlag olvasóban is kialakulhat egyfajta szkeptikus magatartás a hírekkel kapcsolatban, ami annak átgondolására ösztönzi, hogy vajon amit olvas, valós-e.

A negatív hatás az lehet, hogy egy már jól ismert pszichológiai döntési torzításra még jobban ráerősít: hajlamosak vagyunk a számunkra nem szimpatikus híreket eleve elkerülni, és ha találkozzunk velük, akkor is alulsúlyozzuk a véleményünkkel szemben álló érvek és tények jelentőségét. Amiatt, hogy a közéletbe is bekerült az árhír kifejezés, ez a folyamat még inkább tovább erősödhet, hiszen még egyszerűbben tudunk

„hamisnak” bélyegezni egy számunkra valami miatt nem tetsző hírt, és a véleményünkkel szembemenő információkat a figyelmi fókuszunkon kívül tartani. A politikai paletta szereplőinek a részéről ez sajnos egy tudatos dolog: a „hamis hírt” mint egy címkét használják minden olyan információ kapcsán, amely árthat egy politikusnak vagy egy politikai ügynek.

Az egyes pártok programcsomagjait illetően általában elmondhatom, hogy egy bizonyos részük tetszik, egy másik részük nem. Mivel nincs olyan párt, amely pontosan azt kínálja, ami tökéletesen tükrözi az értékeimet és az általam leghatékonyabbnak gondolt szakpolitikai programtervezetet, meg kell próbálnom rangsorolni a szempontjaimat. Ha a különböző szakpolitikák jelentőségét kellene sorrendbe raknom, a gazdaságpolitikát tenném első helyre, hiszen ha jól működik a gazdaság, akkor több pénz jut az oktatásra, az egészségügyre és minden másra. Keresztényként azonban számomra a szakpolitikai javaslatokon felül áll, hogy az adott párt filozófiája mennyire egyeztethető össze a keresztény hitemmel. S itt elsősorban arra gondolok, hogy az adott párt kommunikációjából és a szakpolitikai kérdésekre adott válaszaiból implicit módon tükröződnek-e a keresztény hitünkben gyökeredző értékek. Vagyis sokkal fontosabbnak tartom, hogy mi derül ki közvetetten a megnyilatkozásaikból – hogyan fordulnak az elesettek felé, kommunikációjuk növeli-e a társadalomban az egymás iránti bizalmat vagy csökkenti-e a gyűlöletet, vagy éppen döntéseikkel támogatják-e a családokat és a közösségeket – mint azt, hogy az adott párt nyíltan kereszténynek vallja-e magát, vagy sem. ///

► **Sziács László** //////////////

Bár nem vagyok egy politikai beállítottságú személy, mégis fontosnak tartom, hogy részt vegyek az országgyűlési választáson, mert a politika tagadhatatlanul hatással van a hétköznapi életemre. Ha nem szavaznék, azzal azt mondanám, hogy döntsenek mások az életem felett. Gyakran előfordul, hogy egyszerű állampolgárként is olyan helyzettel találkozom, amelyről úgy gondolom, hogy politikailag fejleszthető lenne. Az ilyen esetek meggyőznek arról, hogy fontos a közügyekben véleményt mondanom. Ez különösen igaz például a közoktatásra: korábban tanárként dolgoztam, és így az oktatásügy sorsát igencsak a szívemen viselem. Pénzt áldozni az oktatásra egy nagyon lassan megtérülő befektetés, de kétségtelenül ezen múlik a társadalom jövője.

Ugyanakkor nagyon nehéznek találok az alapos tájékozódás útját, hogy aztán megfontolt döntést hozhassak. A négyéves ciklus alatt sajnos ritkán követem a napi szintű politikát, nem olvasok hírlapot vagy politikai blogot. Ennek az a következménye, hogy a választások előtti kampányidőszakban egyszerre zúdul rám a tömérdek információ, amiből nehéz kiválogatni a hiteles és hitel-telen híreket, ígéreteket. Az előttem álló hónap biztosan azzal fog telni, hogy igyekszem minél alaposabban áttanulmányozni az egyes pártok programjait.

Biztos pontot jelentenek számomra a beszélgetések a rokonaimmal és a barátaimmal. Édesapámról például tudom, hogy kitartóan

követi mind a kormánypárti, mind az ellenzéki sajtót, és ő gyakran elmondja nekem a saját álláspontját. A baráti közösségben is szeretem meghallgatni az embereket, különösen azokat, akikről tudom, hogy tájékozottabbak, mint én. Ez persze egyik esetben sem jelenti azt, hogy kritika nélkül feltétlen igazságnak fogadom el, amit mások mondanak. Ezek a beszélgetések inkább csak felkeltik az érdeklődésemet, és utána szeretek magamban elgondolkozni egy-egy témáról, vagy alaposabban utánajárni.

A harsány politikai hangzavar néha azt a benyomást kelti bennem, hogy két oldal közötti választásra vagyok kényszerítve, de nem tudok egyikhez sem csatlakozni, mert egyik sem tetszik. Hiába találok olyan pártot, amelyik a számomra fontos ügyeket képviseli: ha arrogáns vagy pimasz a kommunikációjuk, nem tudom őket választani. A „sárdobálás” hangja még úgy is elhallatszik hozzám, hogy nem követem következetesen a politikai híreket, és ez nagyon elszomorít. Sok olyan esetről lehet hallani, amikor valakit indokolatlanul befeketítenek, mások pedig gond nélkül megúsznak kétes tisztaságú ügyeket. Az sem tetszik, hogy szinte lehetetlen a nagypolitika szintjén őszinte párbeszédet folytatni, mert egy politikusnak kiadja a pártja, hogy mit mondhat, és mit nem. Így elvesznek az igazi személyek, és mindenki egy álarc mögé kerül.

Engem az olyan személyek győznek meg, akik hosszútávon is hűségesek maradnak saját magukhoz. Tetszenek az olyan programok, amelyek bátran felvállalnak valamilyen értékrendet. Ugyanakkor ezt veszélyesnek is tartom, mert pusztán értékek mentén kampányolni lehet nagyon hiteltelenül is. Első pillantásra nem lehet eldönteni egy politikai erőről, hogy valóban kiáll egy társadalmi ügy mellett, vagy csupán szavazatszerzés céljából magára ragasztott egy címkét.

Végső soron örülnék neki, ha egy soktényezős politikai szintér alakulna ki, ahol nem egy helyen koncentrálódik a hatalom, hanem a döntések a különböző beállítottságú politikusok által lefolytatott viták és párbeszédok során születnének meg. ///

Fegyvertelen nemzedék

Szomorú, ugyanakkor elszánt, tiszta tekintetek. Washingtonban, a Fehér Ház előtt összegyűlt fiatalok a fegyvertartás szigorításáért és a lőfegyverek betiltásáért tüntettek február 20-án, egy héttel a 17 halálos áldozatot követelő floridai iskolai mészárlás után. Demonstrációjuk részeként három percig halotti pózban feküdtek, utalva arra, hogy ennyi ideig tart egy átlagos amerikai fegyvervásárlás. Amiből van bőven: becslések szerint (hivatalos nyilvántartás ugyanis nem létezik!) mintegy 270 millió lőfegyver van a lakosság kezén. Ez 100 lakosonként 89-et jelentene, de a valóság az, hogy mindössze az amerikaiak 32 százalékának van lőfegyvere vagy él valakivel, akinek van. Aki tehát fegyvert vesz, az nem áll meg egynél. Az amerikaiak elvehetetlen jogát a saját fegyver tartásához és viseléséhez az alaptörvény 1791-ben elfogadott második módosítása fekteti le. Ezt a 18. századi viszonyokra íródott törvényt tartja életben a fegyverlobbi, paradox módon épp a szabadságra hivatkozva. Ennek a „szabadság”-nak azonban súlyos ára van: már az is beszédes adat, hogy a floridai volt a 465. iskolai lövöldözésből eredő tragédia az Egyesült Államok történetében. S hogy miért nem történik semmi? Nyílt titok, hogy az NRA (Nemzeti Fegyverszövetség), mint a felfegyverzett kisebbség szószólója jelentős befolyással bír a politikai döntéshozatalra. Felőtt fejfel nézve úgy tűnik: a változás reménytelen. Aztán a vérengzés után néhány nappal a 18 éves túlélő, Emma González szenvedélyes hangú beszédét ezzel nyitja: *„...ha a kormányunk és az elnökünk nem tud többet tenni, mint hogy ránk gondol és imádkozik értünk, akkor nekünk, áldozatoknak kell lennünk a változás motorjának.”* Tüntetések, médianyilatkozatok, nyilvános vita az NRA-val, és ez csak a sor kezdete. Előállt egy nemzedék, aki hisz a változásban, és tesz is érte, hogy megvalósuljon Emma víziója: *„Benne leszünk a tankönyvekben, ... mert mi leszünk az utolsó iskolai lövöldözés áldozata!”* – Úgy legyen! ///

Csikné Sisák Zita

Fotó: Lorie Shaul, flickr

WE
NEED

GUN
REFORM

NOW

COMMON

SENSE

Éljen az anyanyelv!

Nem vagytok egyedül: ezzel a biztatással nyílik meg a Minority SafePack elnevezésű polgári kezdeményezés honlapja, melynek célja az Európai Unión belül élő őshonos nemzetiségek anyanyelvhasználati jogának széleskörű biztosítása a tagállamokon belül az oktatás minden fázisában, a kulturális életben, a regionális politikában, az esélyegyenlőségben és a médiában, mely tovább erősítené a meggyengült európai kulturális és nyelvi sokszínűséget. Az édes anyanyelvhez való jog a korunkban divatos emberi jogok közül jócskán alulképviselet, hiszen alapvető kellene legyen minden ember számára az anyanyelven való tanulás, szabad nyelvhasználat, önkifejezés biztosítása. Csak hazánk területén 13 őshonos nemzeti kisebbség él legalább 100 éve, többségük azonban mára magyar anyanyelvű. Az örömeiket, ruszinokat, cigányokat, ukránokat és szerbeket leszámítva e nemzetiségek valamelyik, az EU-n belül hivatalos nyelven beszélnek (ha még beszélnek). Európai viszonylatban pedig nem találunk olyan tagállamot, ahol ne beszélnének legalább egy őshonos kisebbségi nyelvet. Ha a petíció 500 éve születik, akkor biztosan érintette volna a kunokat és a jászokokat, akik még akkoriban saját nyelven beszéltek, mára azonban beolvadtak a magyarországi lakosságba. Hosszú távon hasonló sors vár az európai nemzetiségekre, így a határon túli magyarokra is, ha továbbra is drasztikusan csökken az elköltözők és a nyelvet cserélők száma, nem beszélve az oktatási intézmények sorozatos bezárásáról. A petíció egymillió aláírás esetén érvényes, minden nagykorú EU-s állampolgár aláírhatja. Az interneten is elérhető a <http://www.minority-safe-pack.eu/> címen, 2018. április 3-áig. ///

Antal Gergely

telenor.hu

E-tanoda, Skype-on ide-oda

Kísérleti jelleggel indult, de egyértelműen pozitív folytatásra érett, és megduplázta résztvevői számát az immár második éve tartó E-tanoda program, melynek keretében budapesti elit gimnazisták korrepetálják önkéntes alapon hátrányos helyzetű, a legszegényebb falvakban élő, tanulási nehézségekkel küzdő társaikat. Idén már 40 tanuló-pár tanul együtt hetente a digitális technika eszközei és a Skype segítségével. A diákok egy táborral kezdik a projektet, ahol személyesen is megismerkednek, kialakulnak a tanuló-párok, melyek fél évre kötelezik el magukat a közös tanulásra. A fiatalok beszámolóiból az derül ki, hogy mindkét fél gazdagodik ebben a különleges tapasztalatban, hiszen a mentorált diák végre stressz nélkül felteheti valós kérdéseit, bevallhatja mit nem ért, és az is kiderül, mi az, amit valóban megértett, ráadásul ebben a személyes kapcsolatban van valaki, aki vele együtt készül, örül és izgul a dolgozatok előtt. A jegyek, az átlag és a tanulási kedv is láthatóan felfelé masírozik. A „kistanárok” pedig egyedülálló tapasztalatot szereznek a tanítás, a társadalmi felelősségvállalás és a szolidaritás terén, de a tudás területén is, hiszen minden pedagógus tisztában van vele: azt tudod igazán, amit már megtanítottál. Nem könnyű a hátrányos helyzetű régiókban tanítani, sokan sokféleképpen próbálkoznak, de ez a diáktól-diákiig eljutó, személyes oktatás zseniális gondolat. A szervezőknek nem titkolt szándékuk és vágyuk, hogy minél több középiskola, szervezet bekapcsolódjon a projektbe, melyet segít, hogy a korrepetálást a diákok az érettségizésig kötelező közösségi szolgálat keretében is végezhetik. ///

Feltserné Bernáth Mária

mandiner.hu

Egy karizma társadalmi arca

Chiara Lubich fiatal tanítónőként nem is sejtette, hogy mi mindent fog megélni, milyen jelentős személyiségekkel, vallási vezetőkkel fog találkozni, és hogy mennyi ember fogja őt és Istentől kapott karizmáját követni. Arra sem gondolt, hogy megalapítja a Focolare Mozgalmat, ami majd elterjed az egész világon, és egy új dimenziót nyit meg a katolikus egyház életében, a közösségi egyházét. De az sem jutott eszébe, hogy az ökumenikus párbeszéd új útját fogja megalapozni, hogy más vallású emberekkel és nem hívőkkel is kapcsolatba kerül, és kialakul köztük egy szoros együttműködés.

Néhány mozzanat ez csupán gazdag életének 88 évéből. Halála óta tíz év telt el, és folytatódik – ha más módon is, de hűséggel – az általa elindított nagy terv: az egyetemes testvériség, a „Legyenek mindnyájan egy” kibontakozása, az egység kultúrájának a terve, mely biztos támpontokat ad a multinacionális, multikulturális és sokvallású társadalom kérdései közepette is.

Most már a mi kezünkben van, a mi feladatunk, hogy ezt a tervet folytassuk. Chiara többször beszélt arról, hogy eszközök vagyunk Isten kezében, hogy lehetőségeink, körülményeink, felkészültségünk szerint kell dolgoznunk Isten álmának megvalósításán.

Az emberiség darabokban éli meg a harmadik világháborút; a szegénységet, az éhséget messze nem győztük le; a személyes és társadalmi kapcsolatok fokozatosan széthullanak, mert nincs remény a változásra.

E drámák láttán vajon mi az, amit az egység karizmája tehet mindazokkal a jó szándékú emberekkel együtt, akik bolygónk javán dolgoznak? Konkrét választ adnak erre azok a különböző kezdeményezések, melyet olyan emberek indítottak el világszerte, akik követték Chiara lelkeségét, és azt a feladatot tűzték ki, hogy elsősorban saját magukat változtatják meg. Az életükből született szociális művek azt mutatják, hogy lehetséges még az emberiség életében a lépésváltás.

Példa erre, hogy Szicíliában, ahova a legtöbb migráns érkezik, az ottani közösségből az egyik férfi útjára indított egy projektet: „A befogadáson túli rendszer” elnevezéssel. Ennek keretében negyven kísérő nélküli kiskorú migránst tudott befogadni annak köszönhetően, hogy a környező városokban élő családokat és cégeket is bevonta ebbe a projektbe, és így egy jobb jövő nyílt meg a kiskorúak előtt.

Bolivárban, a perui Andokban, 3500 méteres tengerszint feletti magasságban 250 gyermek tanul abban az új iskolában, ami egy oktatási projekt keretében valósult meg. A világ minden tájáról közel 1200 gyermek talált családra a nemzetközi örökbefogadás következtében.

Hasonló, kisebb és nagyobb kezdeményezésekről számolnak majd be 2018 márciusában, Chiara Lubich halálának tizedik évfordulója alkalmából világszerte megrendezésre kerülő megemlékezéseken és konferenciákon.

Ezeknek a kezdeményezéseknek a gyökerét Chiara abban látta, hogy a mozgalom kezdetén, a háború közepette vállalt személyes elköteleződésük a tetteik révén azonnal közösségi dimenzióba lépett.

„Minden egy jól meghatározott programmal kezdődött: hozzá akartunk járulni ahhoz, hogy megoldjuk a városunk, Trentó szociális problémáit.” Hogy ez a program ma is aktuális, abban nem hiszem, hogy bárki is kételkedik.

Ez a kerek évforduló segíthet abban, hogy megújítsuk elkötelezettségünket nagy feladatunk teljesítésében, hogy az egység karizmáját a társadalomba vigyük. //

focolare.org (2)

Forrás: focolare.org

Fordította és szerkesztette: Tóth Judit

újjváros 2018/2. március-április

Ahogy Ő szeretett

A Fokoláre Mozgalom kezdetén Chiara Lubich és társai az elhagyatottságában az Atyához kiáltó, meggyötört Jézust tették meg életük ideáljává, az Ő szeretete lett a mérték számukra. Erről tanúskodnak korabeli levelei.

► Chiara Lubich

A Fokoláre Mozgalom alapítója. Lelkisége laikusok ezreit állította és állítja a társadalom szolgálatába.

„Felejs el mindent, a legmagasztosabb dolgokat is; hagyd, hogy egyetlen eszme, egyetlen Isten uraljon téged, akinek be kell hatolnia léted minden sejtjébe: a keresztre feszített Jézus.” (1945. 07. 21.)

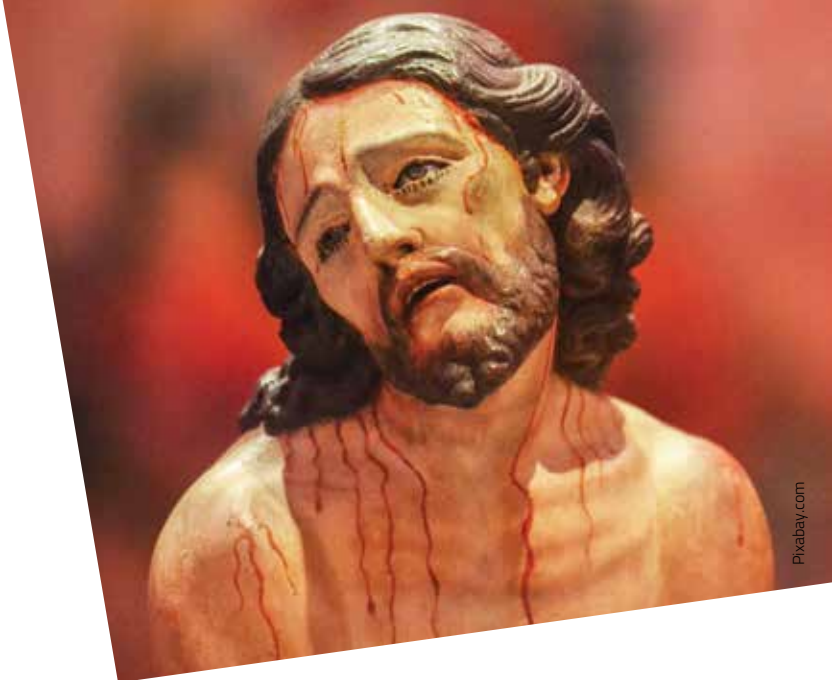
„Ismered a szentek életét? Egyetlen szóban foglalható össze: a keresztre feszített Jézus; Krisztus sebei a pihenésük; Krisztus vére a fürdő, melyben felüdítik lelküket, Krisztus megnyitott oldala az ékszerdoboz, mely megtelt szeretetükkel.

Kérd a keresztre feszített Jézustól szívszaggató kiáltása által a szenvedése iránti szenvedélyt. Ő a minden kell, hogy legyen számodra.” (1945. 07. 21.)

Az elhagyott Jézus volt az egyetlen könyv, amiből olvasni akartunk.

„Igen, igaz, végzem az egyetlenemet, de egyetlen könyv sem ad, bármilyen szép és mély is legyen, annyi erőt a lelkemnek, és főleg annyi szeretetet, mint a keresztre feszített Jézus...” (1944. 06. 09.)

„De mindenekelőtt egyetlen könyvből tanulj, a keresztre feszített Jézusból, akit mindenki

elhagyott és ezt kiáltja: »Istenem, Istenem, miért hagytál el engem?« Ő, ha mindig szemed előtt lenne az a kintől összerándult isteni arc, azok a kivörösödött szemek, amelyek mégis jósággal tekintenek rád, és elfelejtik a bűneimet és a bűneidet, melyek ilyenén tették Őt...!» (1944. 01. 30.)

A következő években időről időre megújítottuk ezt a radikális választást. Egy 1948-ból származó levélben ez áll: „Felejsünk el mindent az életben: hivatalt, munkát, felelősséget, éhséget, szomjúságot, pihenést, sőt, még saját lelkünket is, hogy ne birtokoljunk mást, csak Őt! Ez minden. Szeressünk úgy, ahogy Ő szeretetett minket, hogy még az Atyától való elhagyatottságot is átélte értünk.” (1948. 08. 14.) És 1949-ben az ismert mondat: „Egyetlen Jegyesem van a földön, az elhagyott Jézus. Nincs más Istenem rajta kívül.”

Nem ismertünk tehát mást, csak Őt. Nem akartunk mást ismerni, csak Őt. A Szentlélek ezt ismételte bennünk: „Nem ismerem mást, csak Krisztust, a megfeszítettet”. Az iránta való szeretet kizárólagos volt: nem engedett megalkuvást.

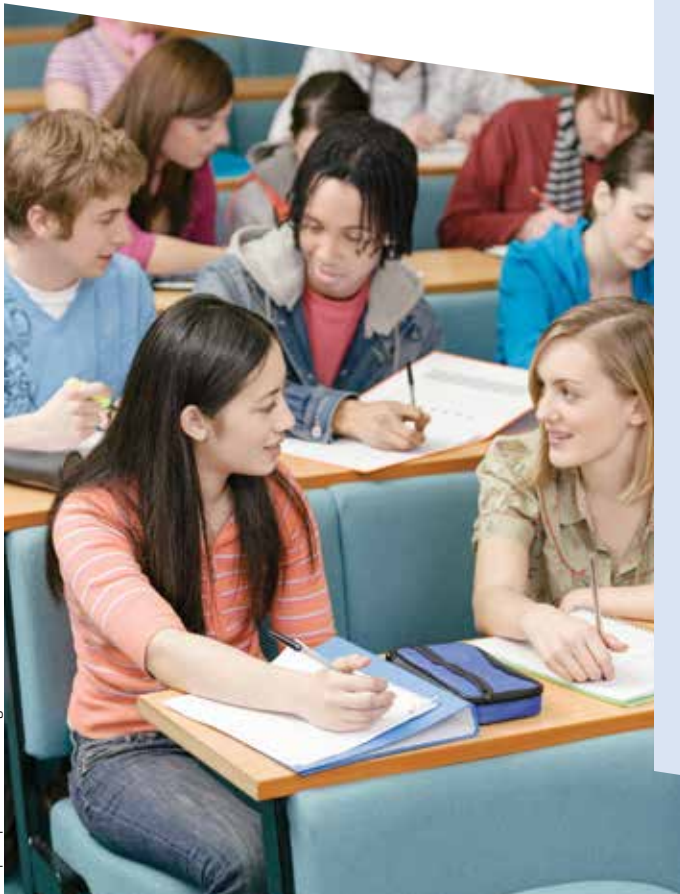
Istent választani, amely új életünk első lépése volt, pontosabbá vált: Istent választani számunkra azt jelentette, hogy az elhagyott Jézust választottuk. ///

Forrás: Chiara Lubich: Az elhagyott Jézus. Új Város, Budapest, 2016. 13–14.

Fordította: Tomka Ferenc

”

„Az igazi bölcsesség a nagylelkű találkozás gyümölcse.”

Az egyetemek küldetése

► Ferenc pápa //////////////

„Az egyetem váljon a párbeszéd gyakorlásának kiváltásos helyszínévé, ami a találkozásra formál. Az igazi bölcsesség a reflexió, a párbeszéd és a személyek közötti nagylelkű találkozás gyümölcse” – mondta a Szentatya januári látogatásakor a Chile fővárosában működő, 1888-ban alapított Pápai Katolikus Egyetemen.” (...)

„A mai likvid vagy laza társadalomban, ahogy néhány gondolkodó nevezi korunkat, eltűnőben vannak a viszonyítási pontok, még azok is, melyekből az emberek képesek egyéni és közösségi szinten épülni. Ma úgy tűnik, hogy a *felhő* vált az új találkozási helylé, ahol nincs stabilitás, mert minden képlékeny és semmi sem szilárd.” (...)

A több száz hallgató és egyetemi oktató jelenlétében a pápa az egyetemek küldetésére emlékeztetett.

„A rátok bízott küldetés prófécia a mai világban.

Arra kaptatok meghívást, hogy folyamatokat indítsatok be, melyek megvilágítják a jelenlegi kultúrát azzal, hogy egy megújult humanizmust javasolnak, mely kerül minden redukcionizmust. Ez a prófécia arra ösztönöz, hogy a konfliktus helyett inkább keressük a párbeszéd új tereit, a megosztottsággal szemben a találkozást, és a barátságos véleménykülönbség útjait.

Mert egymás iránt nagy tisztelettel, de különbözőségük tudatában tudnak élni azok az emberek, akik őszintén a közösség útján próbálnak előrehaladni a népek megújult együttélése felé.” ///

Forrás: vatican.va.
Fordította: Tóth Judit

MÁRCIUS

„Uram,
mutasd meg
nekem útjaidat,
taníts meg
ösvényeidre!”

(Zsolt 25,4)

www.evangeliumklass.com

Meredek, kockázatos, örömteli

Dávid, király és próféta, ennek a zsoldárnak a szerzője, a szorongatás és a szegénység terhétől szenved, és érzi, hogy az ellenség fenyegeti. Kiutat keres ebből a fájdalmas helyzetből, de érzi, hogy tehetetlen.

Izrael Istenéhez emeli tekintetét, aki mindig oltalmazta népét, és reménykedve hozzá fohászkodik, hogy siessen segítségére.

Az e havi életige főként azt a vágyát emeli ki, hogy meg szeretné ismerni az Úr útjait és ösvényeit, hogy ez fény legyen döntéseihez, különösen a nehéz pillanatokban.

Velünk is megesik, hogy fontos döntéseket kell hoznunk az életben, ami megkívánja, hogy a lelkiismeretünkre hallgassunk, és teljes valónkkal koncentráljunk. Néha bizonytalanok vagyunk, hogy több lehetőség közül melyiket is válasszuk, máskor viszont egyetlen utat sem látunk...

Mélyen emberi dolog előrevivő utat keresni, és néha segítséget is kell kérnünk hozzá olyasvalakitől, akit barátunknak tekintünk.

A keresztény hit által Istennel kerülünk baráti kapcsolatba: Ő Atya, aki lelkünk mélyéig ismer bennünket, és örömmel van velünk életünk útján.

Minden nap mindannyiunkat arra hív, hogy szabadon vágjunk neki az eseményeknek, és csak az érdek nélküli szeretet legyen az iránytűnk, iránta és minden gyermeke iránt.

Az utakon és ösvényeken másokkal is találkozhatunk, más célokat is megismerhetünk. A keresztények soha nem egymástól elszigetelt emberek, hanem egy zarándok nép tagjai. Céljuk, hogy megvalósítsák Isten tervét az emberiségről, melyet Jézus tárt föl előttünk szavával és az életével: az egyetemes testvériséget, a szeretet civilizációját.

Az Úr útjai meredek, néha túl kockázatosnak is tűnnek, mintha két sziklafal között egy kifeszített kötélnek kellene áthaladnunk.

Ennek a zarándok népnek a tagjai számúzik az önző szokásokat, előítéletet, hamis alázatot, és megnyitják a párbeszéd, a találkozás, a közjóért való igyekezet horizontját. Az Úr útjai mindig új szeretetet kívánnak, amely Isten irántunk való szeretetének és hűségének sziklaalapján áll, és még a megbocsátásig is képes

eljutni. Ez az elengedhetetlen feltétele annak, hogy igazságon és békén alapuló kapcsolatok épüljenek az emberek és a népek között. A hitteles szeretet legegyszerűbb gesztusa is megvilágíthatja az utat mások szívében. Nigériában egy találkozáson fiatalok és felnőttek együtt voltak, hogy megosszák személyes tapasztalataikat az evangéliumi szeretettel kapcsolatban. Maya, az egyik kislány ezt mesélte: „Tegnap játék közben egy fiú meglökött és elestem. Bocsánatot kért, és én megbocsátottam.” E szavak mélyen megérintették az egyik férfit, akinek az édesapját megölte a Boko Haram. „Mayára néztem – mondta. Ha egy ilyen kicsi lány meg tud bocsátani, azt jelenti, hogy ezt én is megtehetem.”

Ha biztos vezetőt szeretnénk találni utunkon, akkor gondoljunk arra, mit mondott magáról Jézus: „Én vagyok az út...” (Jn 14,6). Santiago de Compostelában 1989-ben az Ifjúsági Világtalálkozáson Chiara Lubich így beszélt erről: „Önmagát útnak nevezte, és ezzel azt akarta mondani, hogy nekünk is az ő útján kell járnunk. Mondhatjuk, hogy Jézus útjának a neve: szeretet. A szeretet, amelyet Jézus élt és hozott, egyedülálló és rendkívüli. Ugyanaz a szeretet, amelynek a tüze Istenben ég. De kit szeressünk? Természetesen a legfőbb kötelességünk, hogy Istent szeressük. Azután szeressünk minden felebarátot. Reggeltől estig ilyen szeretettel éljünk meg minden találkozást. Otthon, az egyetemen, a munkahelyen, a sportpályán, pihenéskor, a templomban és az utcán is használjunk ki minden alkalmat, hogy úgy szeressük a többieket, mint önmagunkat, hogy Jézust lássuk bennük, és ne hagyjunk ki senkit, sőt, szeressünk mindenkit elsőként. A lehető legmélyebben lépünk be a másik lelkébe, értsük meg igazán a problémáit, az igényeit, a bajait és az örömeit is, hogy megoszthassunk vele mindent, amit él. Valamiképpen legyünk a másik, mint Jézus, aki Isten, és szeretetből olyan ember lett, mint mi. A felebarát így érezni fogja, hogy megértik, fölemelik, mert lesz, aki vele hordozza a terheket, az aggodalmat és osztozik a kis örömeiben is.

„Éljük a másikat«, »éljük a másikat«: ez a nagy ideálunk, ez a létező legnagyobb dolog.”

Letizia Magri

Váratlan szabadnapok

Pár hónapja egy általános, nagy fáradtság van rajtam. Amikor észrevettem, hogy a főnököm két egymást követő hétfőre szabadnapot adott nekem, bár csak egyet kértem, nagyon megörültem, és alig vártam, hogy végre kialudjam magam, és az igencsak elmaradt otthoni dolgaimmal haladjak kicsit előre. Vasárnap este derült ki, hogy anyukám nem tud lábra állni. Hetek óta panasz-kodik, de a javaslataimat nem fogadta meg, és nem volt hajlandó elmenni ahhoz az orvoshoz, akire én gondoltam, csak a helyi SZTK-ba ment el, azt is a tudtom nélkül. Azon az estén nagyon mérges lettem, látszott, hogy nemcsak a térdfájdalmat kellene orvosolni, hanem először is valahogy leküzdeni a „nem akarok orvoshoz menni” akadályát. Egyik barátnőm korábbi tapasztalatának egy mondata jutott eszembe: „*mások szükségét az enyém elé helyezni*”. Így, bár este nyolc óra volt, telefonálgatni kezdtem. Hasznos orvosi tanácsot kaptam, és másnap reggelre sikerült megbeszélnem, hogy fogadnak minket. Az orvosi viziten bennem volt a veszítés feszültsége. Akármennyire is igyekeztem élni a jelen pillanatot, mindig bosszantott az elrontott napom gondolata, de megint az életige segített. Indulás előtt elolvastam, és a kellő pillanatban eszembe jutott a kommentárból: „*Ez azt jelenti, hogy éljük meg teljességgel az életet, ahogy Ő tette, akkor is, amikor a kereszt árnyékolja be utunkat.*” Megértettem, hogy akkor is, ha bosszús vagyok, neheztelek a helyzet miatt, lehetek szabad! Az érzéseimet, emberi gyengeségemet felajánlhatom Jézusnak! Arra gondoltam, hálát kell adnom Isten gondviselő szeretetéért, hogy el tudtam anyukámat kísélni, és a váratlan szabadnap miatt a következő hétfőn is el tudom kísélni a kontrollra, újabb injekcióra. ///

O. É.

© Depositphotos.com/ (Angel Nieto)

pixabay.com

Isten beszólt

Sokszor előfordul mostanában, hogy látok valamit, úgy érzem, kaptam egy fényt, amit nagyon szeretnék továbbadni, de másokban kimondva, kimondatlanul ezt érzem: „*Ne szólj bele az életembe, nem kértem tőled tanácsot!*” Persze igyekszem ezt tiszteletben tartani, de fáj, mert úgy érzem, valami fontosra mond nemet a másik.

Pár napja szembesültem azzal, hogy a bejárati ajtónkat nem lehet bezárni. Napok óta nyitva volt, ha elmentünk otthonról, akkor is.

Már éppen ajtót néztem egy boltban, amikor egy barátom hívott mobilon. „*Nem kellene ezt megnéznetni egy lakatossal? Sok munka és sok pénz kicserélni*” – mondta. „*Nem kértem tőled tanácsot!*” – volt a rövid válaszom. – „*Régi az ajtó, ramaty a kilincs is, meg délutánra már leszerveztem a szakembert, aki kicseréli.*”

Otthon nem hagyott nyugodni barátom mondata és az én reakcióm. Miért reagáltam ilyen faragatlan módon? ... És ha igaza van? De honnan szerezzek most lakatost? „*Gáspár, ez egy lecke*” – éreztem belül. „*Próbáld meg, segítek! Szeretnék neked tanítani valamit!*” – hallottam a belső hangot.

Meghúztam a kilincs csavarjait, kicseréltem egy-két alkatrészt, beolajoztam itt-ott ... és tökéletesen működik az ajtó. Hoppá.

Erősen érzem a leckét: Ne vágjam rá, hogy: „*Nem kértem tanácsot, ne szólj bele az életembe!*” Még ilyen apró dologban is mennyire képes az egóm közbeszólni: *én jobban tudom. Mennyivel könnyebb lenne egy kicsit több alázattal és nyitottsággal!*

Most 120.000 forinttal, sok óra munkával és sok-sok örömmel vagyok gazdagabb, de ennél sokkal többet nyerhetek, ha hagyom, hogy a másik, és legfőképpen Isten beleszólhasson az életembe! ///

Frivaldszky Gáspár

ÁPRILIS

Egyedül Ő tud életet adni

„Bizony, bizony,
mondom nektek:
Aki hisz bennem,
annak örök
élete van.”

(Jn 6,45)

Ez a mondat egy hosszú párbeszéd része Jézus és a tömeg között, amely látta a kenyérszaporítást és követte őt, talán csak azért, mert további anyagi segítséget remélt. Jézus a közvetlen szükségletekből indult ki, lassan vezette a beszéd fonalát és jutott el egészen a küldetéséig: az Atya küldte őt, hogy igazi életet adjon az embereknek, örök életet, azaz Isten életét, aki Szeretet. Palesztina útjain járva Jézus odaáll azok mellé, akikkel találkozik, nem utasítja el az embereket, ha ételt, vizet, gyógyulást vagy bocsánatot kérnek tőle. Sőt, osztozik minden szükségletükben, és új reményt ad mindenkinek. Ezért kérhet aztán tőlük egy további lépést, ezért hívhatja meg azokat, akik hallgatják őt, hogy fogadják be azt az életet, amit kínál, lépjenek mélyebb kapcsolatba vele, higgyenek és bízzanak benne.

Az evangéliumnak ezt az igéjét magyarázva Chiara Lubich így ír: „Jézus itt az ember legmélyebb vágyára válaszol. Az ember az életre lett teremtve, és minden erejével azt keresi. De a legnagyobb tévedése, hogy a teremtményekben keresi, a teremtett világban, ezek pedig végesek, mulandóak, nem tudnak igazi választ adni az ember keresésére... Egyedül csak Jézus tudja csillapítani az ember éhségét. Egyedül ő tud életet adni, mely nem hal meg, mert Ő maga az Élet.”

A keresztény hit mindenekelőtt a személyes találkozás gyümölcse Istennel, Jézussal, aki nem vágyik másra, mint hogy a saját életéből részesítsen bennünket.

Jézusban hinni azt jelenti, hogy követjük példáját, és nem magunkkal törődünk, a félelmeinkkel, saját behatárolt programjainkkal, hanem mások igényeivel foglalkozunk: a konkrét szükségleteikkel, mint a szegénység, a betegség, a kizsárvátság; de főleg arra szenteljük figyelmünket, hogy az emberek meghallgatásra vágnak,

arra, hogy osztozzunk az érzéseikben, és hogy befogadjuk őket.

Ily módon az életünkkel tudjuk átadni másoknak azt a szeretetet, amelyet ajándékba kaptunk Istentől. Ő pedig azért, hogy megerősítsen utunkon, itt hagyta hatalmas ajándékul az Eucharisziát, a szeretet jeleként, mely önmagát adja, hogy a másikat éltesse.

A nap folyamán sokszor bízunk a körülöttünk lévőkben: a tanárban, aki a gyerekeinket oktatja, a taxisofőrben, aki a megadott címre visz, az orvosban, aki kezel... Nem lehet bizalom nélkül élni, amely idővel aztán megerősödik az ismeretség, a barátság, a kapcsolat elmélyülése során.

Hogyan éljük tehát az élet igéjét ebben a hónapban?

Chiara a továbbiakban arra hív, hogy újra egészen Jézust válasszuk és csatlakozzunk hozzá: „...Most már tudjuk, hogy mi az utunk: ...váltunk valóra különös odaadással azokat az igéit, amelyek az élet különböző körülményei közt eszünkbe jutnak. Például találkozunk egy felebaráttal? »Szeresd felebarátodat, mint önmagadat« (vö. Mt 22,39). Fájdalom ér? »Aki követni akar... vegye fel keresztjét« (vö. Mt 16,24), stb. Így Jézus igéi megvilágosítanak, igazsága, ereje és szeretete bennünk fog élni. Egyre inkább vele fogjuk élni az életünket, mindent vele együtt teszünk. És a ránk váró testi haláltól sem ijedünk meg, mert Jézussal már megkezdődött bennünk az igazi élet, mely nem hal meg soha.”

Letizia Magri

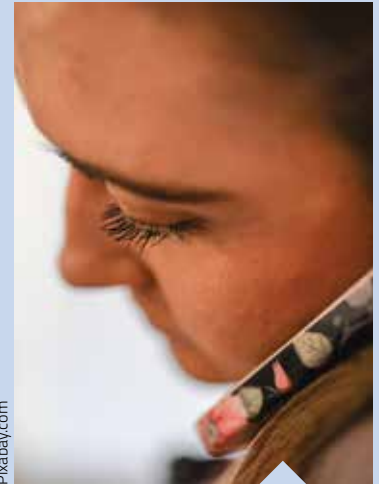
Fordította: Reskovits Ágnes

Az Úr jobb kezének lenni

Amikor a legutóbbi életigét végigolvastam – „Jobbodat, Uram, megdicsőíti ereje” (Kiv 15,6) – először nehezemre esett megérteni, miként is lehetne megvalósítani, de végül az fogalmazódott meg bennem, hogy talán én vagyok, aki az Úr jobb kezeként, a cselekedeteim által Isten dicsőségét tudom hirdetni. Ez a gondolat segített ebben az időszakban, amelyből most két történetet emelnék ki. Már önálló háztartásban élek, de az egyik héten öt napot otthon töltöttem, mert a szüleim és a testvéreim is elutaztak, így a kisállatokról nekem kellett gondoskodni. Munkám sem jött (szabadúszóként dolgozom), viszont egy csomó teendőt kellett elintézni. Vasárnap arra gondoltam, tesóimnak, ha hazajönnek a sielésből, biztosan jól esne egy kis vacsora, így főztem nekik, jóllehet elég kevés volt rá az időm. Nemcsak nekik esett jól, hogy gondoltam rájuk, hanem engem is jó érzés töltött el, mert amikor ezt kitaláltam, magamat képzeltem az ő helyzetükbe, hogy nekem mire lenne szükségem hasonló szituációban. Az is megfogalmazódott bennem, hogy mielőtt szüleim hazaérnek, szeretnék otthon kitararítani. Úgy éreztem, most van rá időm, nincs semmi „sürgős”. Anyukám a

hétköznapiakban mindig túlhajszolja magát, jól esne neki, ha tiszta lakás fogadná. Mivel a szeretetnyelve a szívességek, régen sokat panaszkodott, hogy nem segítünk neki eleget, de éppen ezért, ha segítettem, inkább kötelességnek éreztem. Most viszont olyan jó érzés volt pusztán azért megcsinálni, hogy örömet szerezzek. Nekik is főztem, hogy másnap is legyen mit enniük, ne kelljen anyukámnak rögtön itthon fáradnia (ha már az irodában úgymint felhalmozódnak a dolgok). Ami pedig külön öröm volt, hogy este csak azért felhívott, hogy megköszönje, pedig általában nehezen emeli fel a telefont. Egy másik dolog, amelyben folyamatosan érzem, hogy Istent meg tudom mutatni másoknak, az a kárpátaljai gyűjtésünk. Idén harmadszorra gyűjtöttünk pénzt az Új Ifjúság fiataljaival egy szegény kárpátaljai falu, Macsola rászorulóinak számára. Az ottani református lelkész a pénzből tűzifát, tartós élelmiszert és higiéniai eszközöket vesz, amelyeket mi mindig személyesen viszünk el az ott élő szegény sorsú embereknek. Közben beszélgetünk velük, megismerjük a történetüket, ők pedig minket. Idén elvállaltam, hogy összefogom az egész programot, és a főszervezője leszek, ami egy idő után elég csüggesztőnek tűnt, mert nem nagyon haladt előre a dolog. Én sem tudtam elég időt szánni rá, és a segítők sem igen aktivizáltak magukat. A kiutazás előtti hetekben azonban fellendült minden: a januári életigekörön mindenki lelkesen adakozott, egy barátunk például a golfórán befolyt teljes összeget felajánlotta, aztán megkeresett egy önkéntes, hogy szívesen kikísérne minket, és kiderült, többen is imádkoznak értünk. Ráadásul jelentkezett valaki, aki dokumentálja nekünk a programot, és beszámoló is készül róla a Genfestre, a Fokoláre világméretű ifjúsági találkozására. ///

Pixabay.com

Néha csak egy igen kell

Fáradt voltam, ezért valaki érkezésének híre nem töltött el örömmel, sőt előre sajnáltam magam, hogy mennyit kell majd vele vesződnöm, beszélgetnem. Megérkezett, de semmi nem úgy alakult, ahogy gondoltam: kedves volt, örült nekem, és egyáltalán nem kellett vele beszélgetnem, mert rohannia kellett. Ám este mégsem volt nyugodt a lelkiismeretem, mert nem mondtam igent erre a testvéremre, pedig mint kiderült, Isten nem kért volna mást – csak az igenemet. Másnap felhívott ez a testvér, hogy örült a találkozásnak, még ha beszélgetésre nem is nyílt lehetőségünk. Nagyon örültem a hívásának, és pótoltam az elmulasztott beszélgetést, ami közel félórásra sikeredett. Ő is boldog volt, és most sűrűbben levelezünk, mint korábban... Valami (valaKI) újra megszületett köztünk...

Doszpod Orsolya

Sz. V.

© Depositphotos.com / Catalin Petolea

Válaszúton: hivatás vagy család?

Több mint húsz évnyi, hivatásként megélt munka után nem könnyű a váltás, még ha a körülmények azt mutatják is: most mégis ez Isten akarata.

► Antal István //

Huszonnégy évig tanítottam egy újpesti gimnáziumban biológiát, kémiát, természetismeretet. Oktattam tájfutást, kirándulni jártam, táboroztattam, osztályfőnök voltam. Ez volt az életem, a hivatásom, a küldetésem, szívvel-lélekkel ennek próbáltam megfelelni. Álommunkahelyem volt, a terheket én tettem saját magamra. Emellett a helyi katolikus közösségben is aktív szerepet vállaltam, egészen addig, míg lett egy idegkimerültségem, s akkor a plébános azt tanácsolta, hogy egy évig ne vállaljak föladatakat a közösségben. Legalább itt visszaléptem, de valami más nem oldódott meg.

Pünkösdkor a családommal elmentünk Szilvsváradra, ahol feleségem, Zsuzsi, séta közben figyelmeztetett, hogy gondok vannak otthon. A gyerekek azt érzik, hogy nem figyelek rájuk, nem tudom, mi van velük, türelmetlen vagyok. Elmondtam, hogy a tanítást hivatásként élem meg, nem tudom félgőzzel végezni a munkámat, de ha valóban ilyen komoly a helyzet, akkor lemondok minderről, s keresek egy nyugodt, nyolcórás állást, ahol nem kell hajnalban dolgozatokat javítani, hazavinni a gyerekek lelki problémáit. Másnap ott mentünk misére mindannyian, az atya arról beszélt, hogy Isten után első a Család! Evvel folytatta: „Ha valaki valamilyen

Antal István albumából

talentumot kapott, akkor kötelessége azt gyakorolnia.” Ez a szentbeszéd nekem, nekünk, rólunk szólt. A leckét ismét föladták! Hazajöttünk, s én megnyugodtam, mert beszélünk a helyzetünkről, szép volt a mise, a hétvége, tehát mehet minden tovább, majd jobban figyelek. Másfél hónap múlva a lányunk évről regnumi összejövetelén voltunk a többi szülővel közösen. A regnum-vezetők bejelentették: hat év után lemondanak, mert a családot választják. Hazafelé menet az autóban a tanári mivoltom kapcsán úgy összeszólalkoztunk a lányommal, hogy a dühtől vezérelve kiugrottam a kocsiból, bevágtam az ajtót, s világgá mentem. Egy óra bolyongás után szégyenkezve tértem haza, direkt lábujjhegyen osontam be. Az előszobában lekuporodtam, s titokban-csendben hallgattam a szeretteim beszélgetését a nappaliban. Akkor nem a feleségem „bőkötényében” elrejtett, becsomagolt mondatok hangzottak el. A valóság szörnyű volt: egy mindenkire odafigyelő, másokra mosolygó, de otthon türelmetlen, fáradt, időnként agresszív apuka valós rémképe rajzolódott ki! A beszélgetés hosszú, őszinte, számomra lesújtó volt. Annyira összetörtem, hogy sírni sem maradt erőm. Csak ültem, s a közben engem fölfedező gyerekek zavartan aludni tértek. Zsuzsi is hívott szeretettel, de én a dolgozószobába

”

**Egy furcsa
érzés kerített
hatalmába,
s mágnesként
húzott a
kápolnába:
misére kell
mennem!**

bujdokoltam gondolkozni, imádkozni, tépelődni. Reggelre meghoztam a döntésemet: életmódot váltok, otthagynom az iskolát, s igyekszem jóvá tenni, amit lehet. Bejelentettem a családomnak. Vegyes volt a fogadtatás, de összességében támogattak.

Beadtam a fölmondásomat is, igyekeztem az utolsó hétig titkolni a döntésem az osztályom előtt. Ekkor kezdődött el az igazi vívódás. Az iskolavezetés kérte, hogy az évről-évre gondoljam meg. A szüleim mindenben támogattak, viszont a barátaim, kollégáim minden lehetséges szempontot fölvetettek, kifejezték aggodalmukat. A tanév közeledtével két kedves kolléganőmmel, barátommal jutalomkönyvet vásárolni voltunk épp, utána egy kávézóban folytatták a lelki gyúrás, illetve gyözködést. Akkor váratlanul fölbukkant egy fiú az osztályomból, s kiderült, hogy már nagyon várják a gyerekek a nyári osztálytáborot. Kényszeredetten mosolyogtam, s makogtam valamit. Micsoda véletlen volt, s mégse ütött szívem, pedig csupán két dologra vágytam: hogy elmenjek egy kápolnába csendesen imádkozni (amit édesanyám aznap a lelkekre kötött), és egy isteni jelre, ami igazán szívem üt. Hazafelé autókáztunk, egyikünk kiszállt a templomunknál misére. Én magamban bosszankodtam, hogy mise van, mikor én magányos imára vágnék. Miután a másik kolléganőmet hazavittem, tőlem szokatlan türelmetlenséggel sürgettem a kiszállást. Egy furcsa érzés kerített hatalmába, s mágnesként húzott a kápolnába: misére kell mennem! Rohantam a templomba, s meglepődve láttam, egy idegen atya celebrálja a misét. Végig feszülten figyeltem, de nem jött válasz. Az atya azonban nagyon karizmatikus, magával ragadó volt, annyira, hogy mise után követtem a sekrestyébe, s kértem, szánjon rám egy kis időt, mert lelki segítségre van szükségem. Épp a Ferenciek terére kellett mennie, így följánlottam, hogy elviszem kocsival. Megkérdeztem, hogyan szólíthatom. Megállt, felém fordult, mélyen a szemembe nézett, s anélkül, hogy bármit tudott volna rólam így válaszolt: „Tudja mit? Szólítson Tanár úrnak, legtöbbször így szólítottak.” Döbbenet ültem be az autóba. A Deák térig elmondtam a fél életemet, a helyzetem, a vergődéseim, a sikereim, a hiúságom,

a dilemmáim... Mindvégig csendben, figyelmesen, jóságos mosollyal az arcán hallgatott. Megérkeztünk a Piarista Gimnázium elé, szóvá tettem, hogy tilos ott megállni. „Ne törődjön vele, itt én vagyok a főnök. Állítsa le a motort, és figyeljen rám! Biológia-kémia szakos tanár voltam, tanítottam, éjszakánként dolgozatokat javítottam, kísérleteket állítottam össze, a tanév végén egyik táborból vittem a gyerekeket a másikba. Pontosan tudom, miről beszél. Együtt tanítottam világi tanárokkal. Láttam, hogyan feszülnek meg a hivatásuk és a család között. Figyeljen ide! Magát négy ember várja otthon, hogy egy nyugodt apuka menjen haza, és békességet vigyen haza. Engedje el a tanítást, kezdjen mindent előlről, építse föl az életét újra! Meglátja, a Jóisten megsegíti. Ez a maga útja, ezt mondom magának.” A választól rázkódova, zokogva mondtam neki és Istennek köszönetet. Másnap végleges választ adtam mindenkinek. Az osztályomtól a bizonyítványosztás után búcsúztam el (életem egyik legfájóbb napja volt). Rövid álláskeresés után (ismét a gondviselésnek köszönhetően), egy óbudai gimnáziumban kaptam nyolcórás pedagógus-asszisztensi állást. Stresszmentesen szolgálom ki azokat a hősöket, akik lelkesen futják végig a pályát. Béke van a szívemben, s remélem, ezt a családom is érzi, s mindjobban érezni fogja! Istennek legyen hála. //

”

A dolgozószobába bujdokoltam gondolkodni, imádkozni, tépelődni. Reggelre így hoztam meg a döntésemet.

Illusztráció

Hivatása önkéntes - 2.

Sorozatunkban a Fokoláre Mozgalom egy-egy önkéntese mutatkozik be.

Móriczné Pribenszky Csilla

”

Élni az evangéliumot kicsit olyan, mint felülni egy vitorlásra, és engedni, hogy vigyen.

Tanító, drámapedagógus, angol tanár és bölcsész szakokon végeztem. Majd felnőtteket és főként 12-18 éveseket tanítottam hét éven át, míg nagylányunk meg nem született. Beszédesebb tény, hogy meglepetésemre a lánybúcsúmat néhány középiskolás végzősöm szervezte meg, és néhányukkal mindmáig kapcsolatban maradtunk. Mikor Péterrel és három gyermekünkkel 2013-ban Nagykovácsiba költöztünk, nagyon vágytunk rá, hogy legyen egy házas körünk. Korábban megtapasztaltuk ugyanis, milyen jó és fontos közösséghez tartozni. Nyitottak voltunk hát arra, hogy most magunk alakítsunk ki egy újat. El is kezdtünk kapcsolatokat építeni, de aztán amikor egy, már kilenc éve együtt lévő házas közösség hívott ötödik családnak, jónak láttuk, ha becsatlakozunk hozzájuk. Hamar otthonosan mozogtunk közöttük, és nagy öröm számomra, hogy mostanra a gyerekeink is jól érzik magukat ebben a körben. Havonta van egy fix házas estünk, amire mi is sokszor készültünk témával és helyszínnel, nyaranta pedig öt napra elvonulunk táborozni. Hétközben is könnyen összefutunk az iskolában, boltban, kóruson, elég közel is lakunk. A lakásunkon volt a többekkel együtt szervezett, első „házaskör-keltető”, amiből azóta újabb családcsoportok nőttek ki. A helyi iskola ekkor megismert igazgatóhelyettese kért meg rá

később, hogy három másik szülővel együtt, az itt élő gyermekekért létrejövő alapítvány egyik alapító tagja legyek. Emellett a plébánián még a költözés évében kézbe vettem az akkor már pár éve szünetelő mamakör szervezését, férjemmel együtt pedig igyekeztünk felelősséget vállalni a gyerekmisék utáni agapét. A „Szállást keres a Szentcsalád” hagyományát is felelevenítettük: Advent minden estéjén két család együtt imádkozik, jelképesen befogadjuk a kis Jézust és egymást. Hála ezeknek a mikroközösségeknek, viszonylag hamar sikerült gyökeret eresztenünk, és jól érezzük itt magunkat. Jellemző rám, hogy „közösségi” szellemben élem az életem. Mégis a hivatásomnak köszönhetően értettem meg, hogy például a baba-mama vezetéséhez mégsem közösségi szemlélettel viszonyultam. Minden feladatot egyedül vittem, és eljutottam odáig, hogy nagyon magányosnak éreztem magam, egyszemélyes „teamként”. Teherré vált a felelősségvállalás azért, amit amúgy értékesnek látok. Nekem elég volt, hogy csak kétértelműen találkozzunk, azt vittem témának, amit olvastam, amiről előadást hallgattam, ami éppen volt. Egy éve írtam először egy kérdőívet, hogy lássam, merre tovább, és rájöttem, hogy az anyukák egészen más témáknak is örülnének, mint amiket én felsoroltam, várják

előre a havi tematikákat, a rendszeres mondókázásokat, és mint később rádöbentem, a heti találkozásokat. Ezután az állandóbb tagokból egy kis csapatot kezdtem építeni, akikkel ezekre az igényekre együtt próbáltunk válaszolni, és ösztölni, az ötödik évben már hatan igyekezünk formálni az alkalmakat. A magasabb létszám is mutatja, hogy jó irányba tartunk.

Egy éve, nyolc itthon töltött év és egy mentálhigiénés segítő képzés után a helyi családsegítőben helyezkedtem el. A Jóisten ajándékának élem meg ezt a munkahelyet, hiszen úgy kínáltak meg velem. A munka „tortájából” a prevenció szelet lett az enyém, ami nekem való, érdekel, és családunk életébe is jól illeszthető.

Elindítottam a családsegítőben egy új baba-mama klubot a plébániától független édesanyák számára, valamint a plébániai kéthetenkénti mamakör sűrítésére, akinek erre igénye van. Észrevettem, hogy a meglévő mamakör kezdett új erőre kapni a hetenkénti találkozásuktól. Tagjaink között van, aki az utcáról jött be a gyülekező édesanyákat követve. Van református és nem hívő tagunk is, és olyan is, aki itt vált gyakorló kereszténnyé. Jellemző az egymást elfogadó és támogató közeg, még akkor is, amikor máshogy gondolkodunk dolgokról, jó a légkörben, a kapott kegyelmekben tetten érni a Természetfelettit. Nem gondoltam volna, hogy egyszer majd belevágok egy (illetve két) baba-mama klubba, nem tudtam mi fán terem a családsegítő vagy egy alapítvány. Most látom csak, hogy mindezek az önkéntes hivatásra készüléssel egy időben érkeztek az életembe. Jó megérezni, hogy Isten formál, a fokoláros szemlélet, remélem, meg-megmutatkozik. ///

Szerkesztette: Prokopp Katalin

A Mórty család albumából (2)

A Fokoláre Mozgalomban „Isten önkéntese” vagy. Mutasd be ezt az utat néhány szóval!

Isten önkéntesének lenni azt jelenti: vinni Jézust a világba, pontosan oda, ahol én vagyok, ahol csak én adhatom. Elköteleződést jelent, az önkéntes hivatás szabadsága – „szabadon adni” – mégis nagyon felszabadító és ösztönző. A kezdetektől tetszik, hogy élni lehet az evangéliumot, gyakorlatba ültetni a Bibliát, ez egy vonzó út számomra, amelyre le merem tenni a voksomat. Kicsit olyan, mint felülni egy vitorlásra, és engedni, hogy vigyen...

Kisközösségeket alkottok.

Ez mit jelent számodra?

Megrendítő és lelkesítő a kölcsönös szeretet szövetségének mindenkori megújítása kisközösségünkben, és nagy erejét érzem, hogy egymásért imádkozunk. Ugyan a csoportomban levő társaim egy generációval előttem járnak, tehát teljesen más élethelyzetben vagyunk, ajándék számomra, hogy a fokoláros szemlélet élésében, tapasztalataiban előttem járnak. Néha nehezen jutok el, mégis a nukleó (szerk. megj.: Isten önkénteseinek kiscsoportja) számomra a további formálódás helye, és segít a forrásnál maradni, az Életigét fókuszban tartani. Tanulok mindannyiuktól. Soroljam? Ildikótól alázatot, Emőtől szeretni, Zsókiától jókedvet és elfogadást, Katitól elengedni tanulok. Klára érzékenyen rezdül a szükségletekre és válaszol rájuk, Ági szépen összefog és terelget minket visszajelzéseivel, készülésével, Bernadettnél pedig a bölcsék köve van.

Elfoglalt édesanya és dolgozó nő vagy. Kisközösséged nem a kötelességeidből és a magadra fordítható időből vesz el?

Ezért állandó mérlegelés megérteni egy-egy helyzetben, egy-egy feladatnál, Isten nekem szánt akarata-e, azaz elvállaljam-e, vagy nemet mondjak. Hiszen elsősorban feleség és édesanya vagyok.

De ezekért a lépésekért kapom a százszorost: barátságokat, testhezálló kihívásokat, részben mostani munkámat is, gyermekeimnek jó úszásokat, ünnepeinket szebbé tevő ötleteket... és hosszan sorolhatnám. De leginkább a közösségben és a családi életünkben látni a gyümölcsöket.

A várakozás zsoltára

Tél és tavasz fordulóján az ember is ösztönösen vágyik a megújulásra, amihez a testi-lelki lomtalanítás értékes időszakán át vezet az út.

► **Visy Petra** //

*Pszichológus,
jelenleg Győrben
dolgozik iskolás
fiatalokkal,
valamint párokkal
és családokkal.*

Önkorlátozás önként – de miért is?

Ebben az időszakban sokan tartanak tisztítókurát, különféle diétákat, hogy a farsangi mulatozás során felszedett kilóktól, összegyűlt méreganyagoktól megszabaduljanak. Mások összehúzzák a nadrágszíjat, megtakarításgyanánt a nyári hónapokra. De gyakran a ruhák kiselejtezése és a tavaszi nagytakarítás is erre az időszakra esik. Nekünk, keresztényeknek azonban a nagyböjt a legnagyobb ünnepnek, húsvétnek a közeledtét jelzi. A hamvazószerdától húsvét vasárnapjáig tartó negyven napban a böjtot szigorúan betartók teljesen kihagyják étkezésükből a húst, vannak, akik a közbeeső pénteken figyelnek oda erre. A böjt azonban nem csak a hús megvonásáról, hanem egy csendesebb, szerényebb

életvitelről is szól. Mulatás, hangos szórakozás, fergeteges ünneplések és lakmározások helyett visszafogottságra int ez az időszak. Bognár István atya a Keresztény Élet portálon olvasható interjúban elmondja, hogy három fontos elem jár együtt ezekben a napokban: a *böjt* az önmagam felé figyelést, az *ima* az Isten felé fordulást, az *alamizsna* pedig az embertársak felé közeledést segíti elő. A *böjt*, mint valami számomra fontos dologról való lemondás nehéz, ugyanakkor termékeny időszak is lehet. Azzal, hogy megvonjuk addigi napjaink egy-egy elemét, arra kényszerülünk, hogy tudatosabban figyeljünk: az étkezésünkre, a bevásárlásra, a napszakok megtervezésére, beosztására, vagyis önmagunkra. Mintha nagyítón keresztül néznénk a vágyainkat és „álvágyainkat”, a szándékainkat, a gondolatainkat, az automatizmusokká növekedett cselekedeteinket. A lassított befelé figyelés lerántja

a leplet személyiségünk, működésünk bizonyos szegleteiről, és segíti a súlypontok áthelyezését, a sorrendek újrendeződését. A nagyobb tudatosság által aktívabb munkásai és mélyebb ismerői lehetünk önmagunknak, mint korábban. Az *ima* a lassú elcsendesedésben, az elemző és lemondásokkal teli visszafogottságban segít rájönni, miként nyújthat éltető, valós lelki táplálékot az Istennel való beszélgetés és kapcsolódás. Ahogy közeli emberi kapcsolatainkon is folyamatosan tudatosan dolgoznunk kell, úgy Istennel való kapcsolatunkra is fontos időről-időre rápillantani, fókuszba helyezni, abban (újra) meghatározni önmagunkat. Az *alamizsna* pedig szinte elválaszthatatlan az előző kettőtől: gyakorlatiasan tekintve, a lemondásokkal és szerényebb életvitellel több ráfordítható időnk, és adott esetben pénzünk marad mások segítésére, ami megerősítően és pozitívan hat vissza Istennel és önmagunkkal való viszonyunkra. A szóban forgó magatartás növelheti a hatékonyságérzésünket: képes vagyok parancsolni magamnak, le tudok mondani számomra fontos ételekről, szokásokról, eseményekről (akár mások javára), kontrollt tudok gyakorolni önmagam felett, mely képességek birtokában kisebb esélyem van függeni a súlyosnak vélt, de súlytalan dolgoktól. Megélhetjük a szabad akarat valódi természetét, vagyis azt, hogy dönthetünk, ígent mondunk-e vagy nemet. A nemet mondásnak pedig manapság egyre nagyobb szükségserűsége látszik, nézzünk rá picit, hogy miért.

Mondj nemet! – könnyű azt mondani...

Az emberi természet egyik sarkalatos kérdése az igen-nem páros alakulása. Mondhatjuk, hogy az idők kezdete óta, hiszen a paradicsomi bűnbeesés

történetében is központi jelentőséget kap a nemet mondás. Éva szakít egy almát a tiltott fáról, nemet mondva ezzel az isteni parancsnak és ígent a kísértésnek. Ma bizonyára legtöbbször számunkra átérezhető Ádám és Éva dilemmája, hiszen sokszor kerülünk olyan helyzetekbe (csokoládé a diéta alatt, egy megsokkottnál drágább ruhadarab, párunknál szebb, csinosabb, másabb „jelentkező”) a mindennapokban, amit kísértésnek élünk meg; és mint minden becsületes kísértésnek, ellent kell(ene) állnunk neki. Egy, a hatvanas években folytatott kísérletben (Marshmallow-teszt) négyéves gyerekeket egy tányéron heverésző pillecukor elé ültettek egyenként, és azt mondták nekik, amíg vissza nem jön az instruáló felnőtt (15 percig), ne egyék meg a pillecukrot, és ha ez sikerül, jutalmul kapnak még egyet. A gyerekek viselkedését detektívtükör mögül rögzítették. A cukor merev bámulásától a szagolatásán és megnyalásán keresztül, a széléről lecsípett apró darabka elfogyasztásáig sokféle magatartásnak lehettek szemtanúi. Voltak, akik a szemüket is eltakarták, hogy ne lássák a kísértés tárgyát, és persze akadt olyan is, aki gondolkodás nélkül falta fel a fehér cukor-oszlopot. A kutatók többéves utánkövetéses vizsgálatokban azt találták, hogy az önmegtartóztatást tanúsító gyerekek később sikeresebbek és kiegyensúlyozottabbak lettek a kísértésnek ellen nem álló társaiknál. Vajon milyen összefüggésben állhat ez a neveléssel?

„Adj Uram, de rögtön!”

Talán közhelynek tűnhet a sokat emlegetett *itt-és-most* társadalmi berendezkedés felvetése, amit megfigyelhetünk egészen apró példáktól a lényegesebbekig. A népszerű okostelefonokkal a világ a kezünkben van, bármilyen információhoz

rögtön, a szükséges pillanatban hozzáférünk, mindenféle különösebb energia- és időbefektetés, várakozás nélkül. Az instant levesek, gyorskölcsönök, internetes levelezések korában hétköznapi emberként egyre kevesebb olyan szituációba kerülünk, ami hosszabb vágyódás, várakozás után hozza meg a gyümölcsöt. Az imént leírt példák a minket körülvevő ingerek „rögvest-természetét” jelzik. A várakozás szépségére való fogékonyság csíráját viszont a nevelés során ültethetjük gyermekeinkbe. A szupermarketek pénztárainál lehúzott üres csokispapír és üdítő flakon például jelzés lehet arra, hogy a kosár mögül kibukkanó buksi tulajdonosának nem kellett kivárnia és késleltetnie a kinézett édesség bekebelezését. A karácsony, a születésnap, a jeles bizonyítvány sokszor már nem elég hangsúlyos támpontok a gyerekek számára egy hóna áhitott játék, könyv, ruhadarab megkapására. Legtöbbször már mindezek előtt, akár különösebb apropó nélkül magukénak tudhatják az ajándékot. Elmarad a vágyott dolgok jutalmazó jellege, a várakozás beteljesülésének varázsa, az ezt követő öröm tartóssága. Minden karnyújtásnyira, vagy azon belül van számukra. Nincs szükség a késleltetés képességére, hiszen a legtöbbjük életéből kimarad a malacpersely, a Jézuskának írt levél, és az édességes fiók is elérhető a küsszékről. Szülőként olykor nehéz nemet mondani a gyermekünknek, vagy vágyakozásra biztatni, hiszen az munkáldok bennünk, hogy mindene meglegyen, semmiben ne szenvedjen hiányt. De ha azt tapasztalja, hogy a várakozás akár még többet is adhat számára – dupla pillecukoradag, vagy új felfedezések önmagáról, Istentől és embertársairól –, akkor az nemhogy elvesz tőle, hanem százsorosát adja számára. ///

Mély erdőn ibolyavirág...

Az egyszer volt hol nem volt országba megérkezett Tavasz tündér. Elküldte a Fagyot, aki ment is magától, messze más vidékre, de az is lehet, hogy nyári álmot alszik majd a barlangjában. Így Tavasz tündér végigszállt a tájon, s amerre csak járt, életet lehelt a fagyos rügyekbe, előcsalogatta a növényeket a földből, és langymeleget árasztott szerteszét. Sorban kipattantak a rügyek a fákon, a virágok is előbújtak, s némelyik már bontogatta szirmait. Egyszer csak valami lárma hallatszott az egyik bokor alól:

- Mamaaaa!
- Mi baj van, Ibikém?
- Mama, én nem akarok ibolya lenni!
- Mit nem akarsz?
- Hát nem akarok ibolya lenni!
- Nem akarsz? Miért?
- Mi olyan picik vagyunk, azt sem tudják, hogy létezünk!
- Dehogynem!
- Honnan tudnák, hogy vennének észre, hiszen ki se látszunk a bokor alól! Szeretnék nagy lenni, mint a többi virág, és szép színes, hogy mindenki meglásson, aki erre jár, és gyönyörködjön bennem!
- Észrevesznek minket is, mert nem csak az számít, mekkorák vagyunk. Figyelj csak!

Az úton vidám kirándulók csapata közeledett a bokorhoz, ahol az ibolyák laktak.

- Hú, de finom illatot érzek!!! - állt meg az egyikük.
- Én is érzem! Ez ibolyaillat! Vajon hol lehetnek? - szimatolt körbe egy másik.
- Itt vannak a bokor alatt! És milyen sokan! - kiáltott a legszemfülesebb.
- Milyen szép a színük! Ez a szín a kedvencem!
- Szedjünk egy csokor ibolyát!
- Ne! Inkább hagyjuk itt őket. Ha leszedjük, hamar elhervad, de itt tovább élhet, és ha magját elszórja, jövőre még többen lesznek.
- Tudod mit, lefényképezem a telefonommal! A többi virág is szép, de az ibolyát szeretem legjobban, a csodás illata miatt.

A kis ibolya büszkén húzta ki magát. Boldog volt, hogy észrevették, és hogy ennyire tetszett az embereknek.

Ekkor az egyik gyerek félénken megszólalt:

- Arra gondoltam, én mégis szedek ibolyát, hisz olyan sok van, és hazaviszem az anyukámnak, mert ő nem tudott ma eljönni. Bizonyára örülni fog neki.

Ebben a pillanatban a kis ibolya valami furcsát érzett, és hipp-hopp, több társával együtt máris egy kislány meleg kezében találta magát.

- Szia Mama! Azt hiszem, én most elmegyek! Örülök, hogy engem is kiválasztottak! Kalandra fel! - búcsúzott a kis ibolya.

- Sziasztok! Mi itt maradunk. Jó utat! - kiáltották a bokor alól a többiek.

- Szia, Ibikém - szólt Ibolya mama. - Büszke vagyok rád! Látod, kicsik vagyunk, de mégis ránk találnak, és örülnék nekünk!

Ibi és társai kicsit elgyengültek a melegtől, de jólesett nekik, hogy mindenki szippantott az illatukból, és szépségüket dicsérte.

De aztán még furcsább dolog történt. Hirtelen meleg lett, és nem érezték tovább Tavasz tündér és Szellő lány simogatását. A gyerekek hazaértek és bementek a meleg lakásba.

- Nézd, anya, hoztam neked ibolyát! Tessék!
- Köszönöm szépen! De gyönyörű! És milyen illatos! Itt egy kis váza, már víz is van benne, tegyük bele az ibolyákat, nehogy elhervadjanak.

Ibiéknek jól esett a friss hideg víz, ugyanis már kezdtek egy kicsit lankadozni. De most már újra jól érezték magukat. Ibi örült, hogy nem egyedül jött, hanem a társaival, és így tudtak egymással beszélgetni.

- Ti tudjátok, hogy mi lesz velünk? - kérdezte egyikük.

- Azt mondta a Szellő lány, hogy nem lesz rossz dolgunk, jó melegben leszünk, és mindenki nekünk fog örülni.

- És itt többen látnak minket, mint a bokor alatt az erdőben.

- Én azért szívesebben maradtam volna az erdőben - szontyolodott el egyikük.

- Mindegy, hogy hol vagyunk, mégiscsak jó ibolyának lenni! Akár az erdőben, akár itt: mi vagyunk az első illatos tavaszi virág! - szólt Ibi a többiekhez, akik egyetértően bólogattak. ///

A hegyi füzet

Miért van az, hogy ritkán ajánlunk egymásnak keresztény körökben kortárs magyar szépirodalmat? Nem mintha nem lenne sok értékes, de könnyebb leemelni egy régi nagyot vagy valami gyengébb vallásos témájú regényt a polcra, és azt mondani: ez szép olvasmány. Így kisebb kockázatot vállalunk. A mai szövegek sokkal ziláltabbak, tévelygőbbek, felkavaróbbak

lehetnek, mert úgy szólnak hozzánk, hogy közben rólunk szólnak. Sokkal inkább kérdeznak, mint válaszolnak. György Ákos megpróbálkozik azzal, ami ma szinte lehetetlen. Azzal, hogy a teremtett világ szemlélésén keresztül felmutasson egy öröknek hitt, romolhatatlan lényeg, mégis elkerüli a dilettantizmust. Verseskötetei után esszékötetekben (*Haza*, 2012; *A hegyi füzet*, 2016) is egyedi, sajátosan őszinte és tiszta nyelven beszél,

ami nem vesz tudomást a divatos irodalmi irányzatok szókészletéről és műfajairól. Mindannyiunk által jól ismert képek, látványok jelennek meg, közös ősi tudásunk alapjai; az erdő, a folyó, fák, ásványok és őselemek bensőséges egysége. Mintha egy „ismeretlen apokrif szöveg”-et olvasnánk – írják róla. De egy költőien megfogalmazott naiv természetjárás ajánlása még nem kockázat. *A hegyi füzet* kötete elképzelt naplóként is olvasható; egy erdei lakatlan kunyhóban talált füzet lapjaira íródott. Azonban az erdei séták élményei összekapcsolódnak a legsötétebb emberi történetekkel, amit a hétköznapokban egy hajléktalanszállón dolgozó György Ákosnak nem a fantáziájára kellett bízni. Az „átlagosnál jobban beleláltam az emberi szenvedés bugyraiba”. A magányos bolyongások a sötétlő erdőben nem vezetnek sehová, nem adnak válaszokat, mégis egy-egy tájban megérkeznek. „...az elképzelt ház lassan feloldódó képe a hűvös, gombák illatával telt erdei levegőben. Az elképzelt házá, amelyből most lépne ki az a valaki, aki már soha nem leszek, most lépne ki, és halvány mosollyal venné tudomásul, hogy csak álmodta azt a másikat, aki itt ült valahol a közelben, és nem volt válasza semmire.” //

Gunda-Szabó Dóra

A tenger dala

„Azért éneklé a dalát, hogy minden tündér hazataláljon a tengeren át.”

A mesés ír mondanak sokakat megigézett már, de ez egyáltalán nem garancia arra, hogy ne váltsák aprópénzre egy nép kultúráját. Tomm Moore másodszor bizonyította be, hogy apró helyett csillogó arany van nála, amit nem tesz el magának, hanem a mi szívünket és lelkünket vonja be vele. A Kells titkának rendezője ezúttal egy testvérpárról, Benről és Saorsie-ről szövi meséjének hálóját, akik eleinte mégis furcsa párt alkotnak, hiszen egyrészt a fiú keserűséget érez a lány iránt anyja elvesztése miatt, a lány pedig különös örökséget hordoz: ő maga egy selkie, aki tengerben fóká, a szárazföldön ember. Gyönyörű, festményszerű képekkel, lassú, lágy, melankolikus tempóban haladunk a testvérekkel ebbe a misztikus fantáziavilágba, ahol – bár életkoruk alapján nem is várnánk, mégis – több síkon harcba szállnak az útjukat gátoló elemekkel, és önmagukkal is.

Milyen eredménnyel? Csakhamar azon kapjuk magunkat, hogy fájdalomik és örömeik a mieink lesznek, és bár ez a fantáziavilág nem felhőtlen boldogság, szívesen visszatérünk megmártózni a végtelen tengerbe. //

Göbel Gergely

A TENGER DALA (SONG OF THE SEA)

dán-belga-luxemburgi-francia-ír animációs film, 93 perc
Gyártási év: 2014

Rendező: Tomm Moore

Közéleti kiadvány

ISSN 0865-0829

A Fokoláre Mozgalom lapja
www.fokolare.hu

Kiadja: Új Város Alapítvány
1163 Budapest, Ágoston Péter u. 25.
Számlaszám: OTP Bank Nyrt.
11705008-20434836

Felelős kiadó: Reskovits Ágnes

Szerkesztőségi cím:
1088 Budapest, Rákóczi út 29.
I. em. 5.
Telefon: +36-1-247-8876
ujvaros@ujvaros.eu

Terjesztés:
terjesztes@ujvaros.eu

Szerkesztők: Csikné Sisák Zita,
Antal Gergely, Kovács Bertalan,
Prokopp Katalin, Simkó Zsófia,
Tóth Judit, Feltserné Bernáth Mária

Terjesztés: Papp Katalin

Nyomdai előkészítés:
Maucha Kristóf

Nyomatás:
PR-Innovation Kft. Pomáz
Felelős vezető: Komornik Ferenc
Terjeszti a Magyar Posta Zrt.
Hírlap üzletág
Előfizethető a szerkesztőségben
Megjelenik évi 6 szám.
Egy példány ára: 700 Ft

www.ujvaros.eu

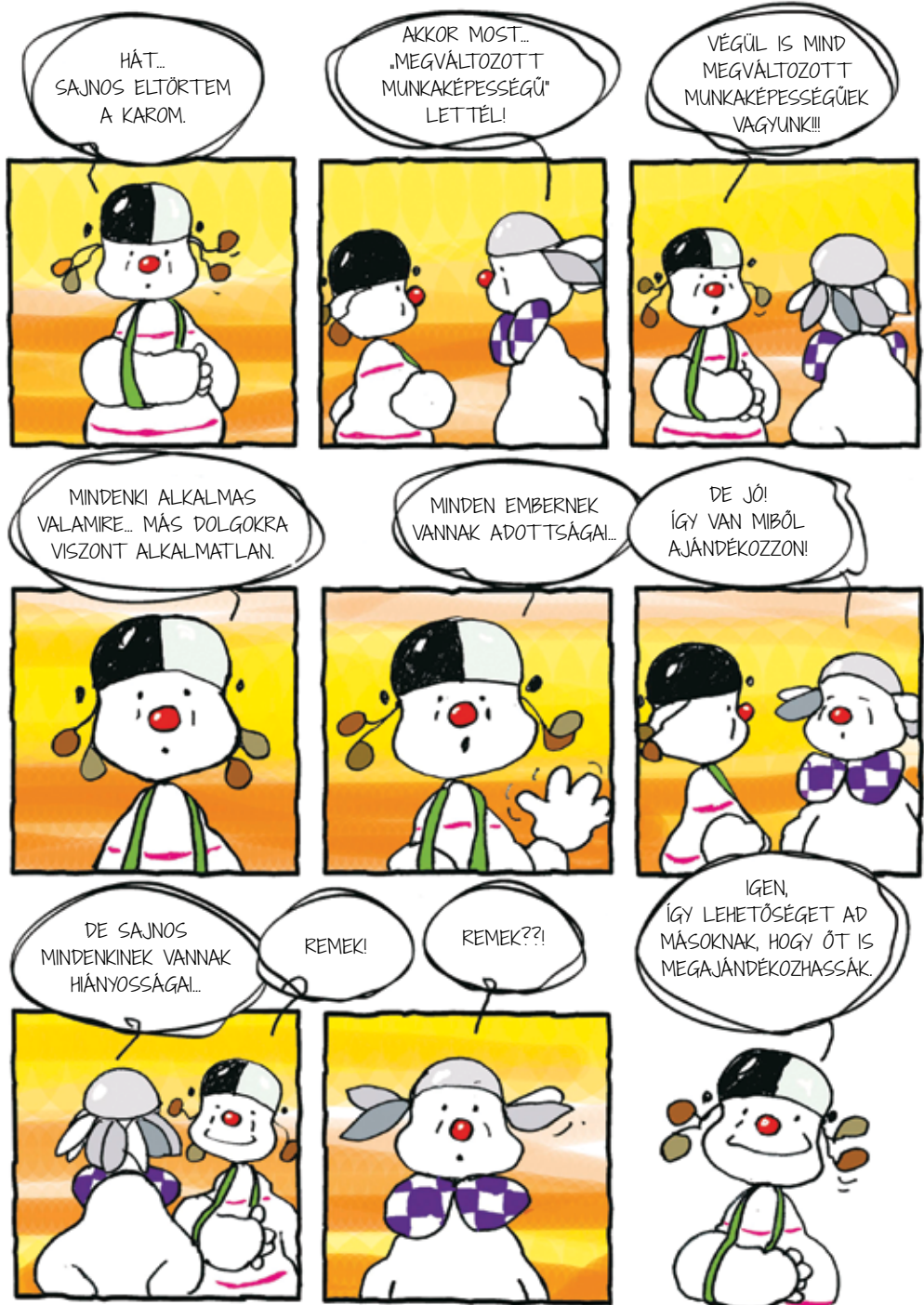

Kapcsolódó cikkeink
a 6–11, és 15–17. oldalon.

© Depositphotos.com/ Ralf Cornesse

LEHETŐSÉGEK

Írta és rajzolta:
Walter Kostner

Kostner W.

JÓTÉKONYSÁGI KONCERT

a Kárpátaljai
Egyházmegyei Karitás
javára

2018. április 14-én
16 órai kezdettel

A Szilágyi Dezső téri
református templomban

[1011 Budapest, Szilágyi Dezső tér 3.]

Fellépnek:

- Barlay Zsuzsi (ének, mezzoszoprán),
a máriaremetei bazilika
„Földre szállt angyalok” leánykórusa
(vezényel: Barlay Zsuzsi)
- Albinoni Zenekar
(vezényel: Balassa Zsigmond)

A koncert alkalmával Aradi Rita,
Malustyik Mariann fotóiból és
Jánossy Zsófia rajzaiból tekinthető
meg kiállítás.

A koncertre a belépés díjtalan.
Az adományokat a helyszínen fogadjuk.

újváros
egy lap, ami összeköt

2018/2.